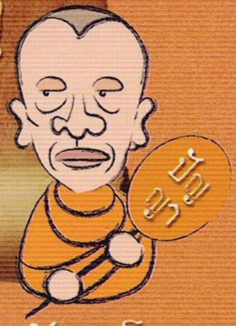
ขุมทรัพย์ธรรมะ
จากพระพยอม กัลยาโณ

กู
ไม่ได้เกิดมา
เพื่อ
จะเป็นทุกข์ เว้ย !

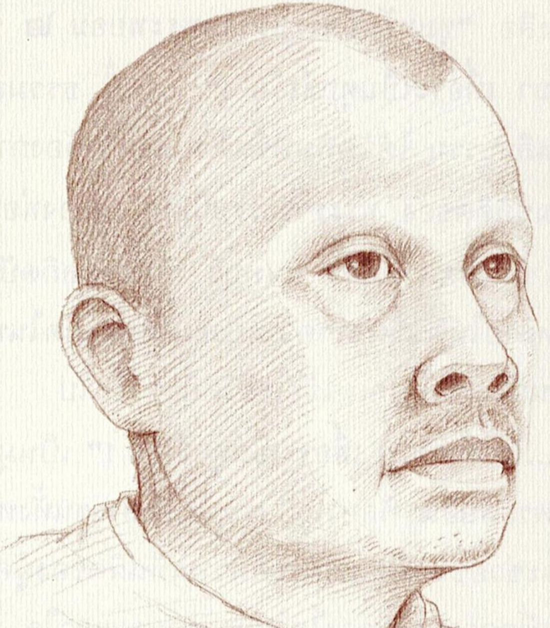

โดย พระราชธรรมนิเทศ (ดร.พระพยอม กัลยาโณ)

ขุมทรัพย์ ธรรมะ จากพระพยอม กัลยาโณ ๒ กู...ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นทุกข์ !

กู...ไม่ได้เกิดมา เพื่อจะเป็นทุกข์เว้ย !

ขุมทรัพย์ธรรมะจากพระพยอม ๒

ธรรมวาจาที่คมลึก ฉับไว ตรงไปตรงมา

ท้าทายอย่างกล้าหาญ และขบขันอย่างมีสาระ

ของ พระราชธรรมนิเทศ (ดร.พระพยอม กัลยาโณ)

คำนำ

หนังสือ **"ขุมทรัพย์ธรรมะจากพระพยอม ๒ ชุด "กู... ไม่ได้เกิดมา เพื่อจะเป็นทุกข์เว้ย !"** เล่มนี้ ธรรมสภา และสถาบันบันลือธรรม ได้จัดพิมพ์ขึ้นด้วยมุ่งหวังต้องการเผยแพร่สาระธรรมข้อคิดของ **พระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อพระพยอม กัลยาโณ)** แห่งวัดสวนแก้ว นนทบุรี เพื่อช่วยสกิดปัญญาท่านผู้อ่านทั้งหลายให้ตื่นขึ้นจากความประมาทหลงผิดในทุกรูปแบบ เมื่อได้อ่านก็จะเข้าใจโลก เข้าใจชีวิตยิ่งๆ ขึ้นไป

"กู...ไม่ได้เกิดมา เพื่อจะเป็นทุกข์เว้ย !" เป็นมุมมองของหลวงพ่อพระพยอม กัลยาโณ ผ่านไปยังสาธุชนทั้งหลาย โดยมุ่งหวังที่จะช่วยขจัดปัดเป่าผงธุลีความเห็นผิดของผู้คนให้ทุเลาเบาบาง เพื่อความกระจ่างใสในแววตาและแววใจ แม้ว่าท่านต้องเผชิญหน้ากับกิเลสกรรมร้าย จากผู้คนผู้อับเฉาเบาปัญญาบางคน ที่คอยจะมุ่งทำร้ายทำลายท่านในหนทางต่าง ๆ ท่านก็ยังคงตั้งมั่นเดินหน้าเทศนาสั่งสอนผู้คนอย่างไม่กลัวเกรงต่อเวรภัยร้ายนั้น เพียงเพื่อต้องการรักษาและส่งต่อพุทธศาสนาอันแสนประเสริฐนี้ ไปสู่สัตว์โลกผู้ทนทุกข์ทรมาน ตามหน้าที่ของความเป็นพระนักเผยแพร่พระสัจธรรม

ขุมทรัพย์ธรรมะจากพระพยอม นั้นเป็นธรรมะที่มีลักษณะที่คม ลึก สำหรับนำไปขบคิด ฉับไว สำหรับนำไปใช้ให้ทันเวลา ตรงไปตรงมา แหลมคม และท้าทายติดตลกอย่างมีสาระ สำหรับน้อมนำมาใส่ตนและคนอื่นด้วยความขบขัน สะกิดใจ แล้วได้ธรรมะ อันเป็นการมอบธรรมะอีกรูปแบบหนึ่งของการเผยแพร่ธรรมที่ไม่เคยมีมาก่อนในประเทศไทย นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นต้นมา ธรรมะของท่านอาจารย์พยอม กัลยาโณ จาก **สวนโมกขพลาราม สู่ สวนแก้ว** เป็นระยะเวลากว่า ๓๕ ปี ไม่มีใครไม่รู้จักพระอาจารย์พยอม กัลยาโณ แห่งวัดสวนแก้ว ในลีลาการเผยแพร่ธรรมที่เป็นต้นแบบอย่างฉับไว และตรงไปตรงมา ทำให้เกิดพระนักเผยแพร่ลีลานี้ขึ้นอีกมากมาย อันเป็นนิมิตหมายว่าการเผยแพร่ธรรมะในปัจจุบัน ทำให้หมู่วัยรุ่นหนุ่มสาว เข้าใจธรรมะมากขึ้น

ธรรมสภา และสถาบันบันลือธรรม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จักเป็นประโยชน์แก่ท่าน และด้วยบารมีธรรมของพระพุทธศาสนา ขอบุญกุศลจงเป็นพลวปัจจัยให้ท่านผู้อ่านได้เกิดดวงตาเห็นธรรมอยู่เป็นสุขทั้งกายใจในปัจจุบันและอนาคตกาลด้วยเทอญ

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบกับความสงบสุข

กู
ไม่ได้เกิดมา
เพื่อจะเป็นทุกข์เว้ย !

ขุมทรัพย์ธรรมะจากพระพยอม

๒

๑. เลื่อนระดับจิตวิญญาณ

ขอเจริญพร...

การฟังธรรมแต่ละครั้ง

เราต้องรู้ว่าเราฟังธรรมเพื่ออะไร?

และจักนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร?

อาตมาขอตอบว่า...เรามาฟังธรรม

เพื่อยกจิตวิญญาณของเราให้สูงขึ้น...

ทั้งนี้เพราะว่าตามหลักธรรมะ มีการยกระดับจิต

จัดระดับจิตของคนไว้มีหลายภพ หลายภูมิ เป็นเปรต

เป็นอสุรกาย เป็นเดรัจฉาน เป็นเทวดา

เป็นมนุษย์ เป็นพระอริยเจ้า

ทั้งนี้ถ้าหากว่าระดับจิตไม่มีการถูกยกขึ้น

ก็เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

คือ...ปล่อยให้จิตมันทรุดไป ต่ำไป ลงไปเรื่อยๆ

มันก็จะกลายเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นเดรัจฉาน

๒. พวกไปขวาง

คนที่มีจิตตกต่ำ เรียกว่า เดรัจฉาน หรือคนขวาง
คือ คนที่ชอบไปก้าวก่ายขวางหน้าที่ ขวางงานคนอื่น
ท่านลองสังเกตหมาหรือแมว มันชอบขวางทางเดินทางรถ
อยากเดินก็เดิน อยากหยุดก็หยุด ชอบเดินเกะกะ
จนบางครั้งเกือบจะถูกรถยนต์ชนตายอยู่บ่อยๆ
ใครที่ชอบไปขวางทางการปฏิบัติหน้าที่ของคนอื่น
เขาเรียกว่า...ลดภูมิของจิตให้มันต่ำลงไป
มันต่ำลงไปจนเป็นเดียรัจฉาน

๓. ข้อคิดจากสัตว์

แร้งตัวแม่ หันไปคุยกับตัวลูกในรัง ๓ ตัว

"ลูกเอ๊ย...! เราเกิดมาในยุคนี้ลำบาก

หากินยากกว่าเมื่อก่อนแล้วนะลูก"

อีแร้งตัวลูกก็ถามว่า

"เป็นยังไงล่ะแม่ ทำไมถึงหากินยากล่ะ"

อีแร้งตัวแม่ก็บอกว่า

"ยุคนี้คนมันรุมทึ้งศพ กว่าเราจะบินไปถึงก็หมดแล้วลูกเอ๊ย..!

เดี๋ยวนี้รถคว่ำ รถหงายแต่ละครั้ง

คนมันก็รุมทึ้งคนเจ็บคนตายอย่างน่าสังเวชมากเลย...!

มันรุมแย่งทรัพย์สมบัติจากคนบาดเจ็บ

จากคนประสบความวิบัติอุบัติเหตุ น่าทุเรศมาก

เพราะคนมันใจต่ำมาก เมื่อก่อนนี้เค้ามีแต่ไปช่วย

เดี๋ยวนี้คนเราไม่ช่วยแล้วยังไปซ้ำเติมเขาอีก

อย่างนี้เรียกว่า พวกชอบกัด ! ชอบกิน !

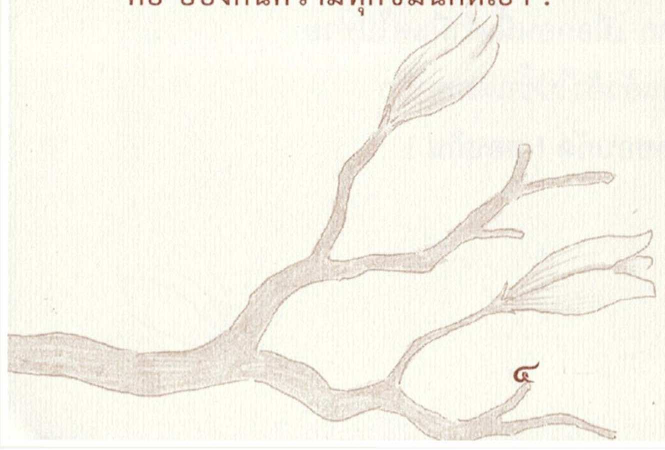
๔. ราชสีห์ฟังธรรม

คนไหนฟังพระเทศน์ ไม่สนใจฟัง
เขาเรียกว่า พระเป่าปี่ให้แรดฟัง...
แต่ถ้าคนไหนฟังแล้วเข้าใจได้เร็ว ได้ง่าย
เขาเรียกว่า ม้าอาชาไนย บุรุษชาติอาชาไนย...
รับรู้ได้ไวหรือเก่งกว่านั้นเขาเรียกว่า ราชสีห์...
ราชสีห์มันจับเนื้อ จับสัตว์กินเก่ง
แล้วก็ไม่มีสัตว์ตัวไหนกล้าไปกัดมัน
คนไหนฟังธรรมไปแล้วไม่ต้องไปนั่งกลัดกลุ้ม
ไม่ต้องไปถูกความทุกข์ขบกัด...
เขาเรียกว่าคนนั้นเป็น **“ราชสีห์ฟังธรรม”**
ฟังธรรมแล้วเอาไปป้องกันได้
ถ้าฟังหลายกัณฑ์ก็ยิ่งป้องกันได้เยอะ...

คือ ป้องกันความทุกข์มันกัดเอา !

๕. ระวังจะถูกกัด

วันนี้มาฟังเทศน์กัณฑ์หนึ่งเพื่อเอาไปป้องกันการถูกกัด
อะไรเป็นไอ้ตัวกัด...ตัวยึดมั่นถือมั่นว่า
มีกู มีของกู มีกู มีชีวิต มีอายุ มีฐานะ มีตำแหน่ง
กูมีตำแหน่ง กูมีบ้าน กูมีอะไรๆ เป็นของกู
แล้วพอมันเกิดความเสียหายไปบ้าง
กูเจ็บใจ กูเป็นทุกข์ กูกลัดกลุ้ม
ไอ้ตอนเรานั่งกลัดกลุ้มอยู่นั้น เขาเรียกว่าเราถูกกัด
ญาติโยมที่มีลูกแล้วนั่งกลัดกลุ้มกับลูก เขาเรียกว่าถูกลูกกัด
ใครมีสามีแล้วนั่งกลัดกลุ้มกับสามี ก็ถูกสามีกัด
ใครนั่งทุกข์กับภรรยามันมากเกินไป มันก็ถูกภรรยากัด
มีบางคนเวลาเกิดปัญหาแล้วประสาทกลับเลย
ถูกผัวทิ้งบ้าไปเลย หรือบางคนเมียทิ้งมันบ้าได้เหมือนกัน
นี่แสดงว่าถูกกัดอย่างแรง กัดจนบ้าไปเลย
เพราะฉะนั้น จงจำไว้ แล้วเตือนสติเราว่า
"กู มิได้เกิดมาเพื่อจะให้ทุกข์กัดโว้ย !"

๖. เลี้ยงเอาไว้ให้ถูกกัด

ใครที่ทำตนให้เป็นคนกลัดกลุ้ม
กับเรื่องต่าง ๆ นานาอยู่เรื่อย
เรียกว่ามันเป็นคนถูกกัด ชีวิตมันก็เจ็บปวด
“เราเลี้ยงชีวิตของเราไว้ให้มันกัดเราเองนี่ดีไหม?”
“เราเลี้ยงหมาไว้ให้มันกัดเจ้าของ เราจะเลี้ยงไหม?”
อุตส่าห์ขุนข้าวให้น้ำแก่มันทุกวัน แล้วยังต้องมานั่งกลัดกลุ้ม
ก็แสดงว่าเลี้ยงเอาไว้ให้ถูกกัด แล้วยังจะอยากเลี้ยงมันอีกไหม
อย่างนี้เขาเรียกว่า เลี้ยงชีวิตเอาไว้ให้มันขบกัดตัวเอง
เพราะฉะนั้น เวลาเกิดทุกข์ขึ้นมาให้ตวาดออกไปว่า
กู ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นทุกข์...เว้ย !

๗. กู ไม่ให้มึงกัด

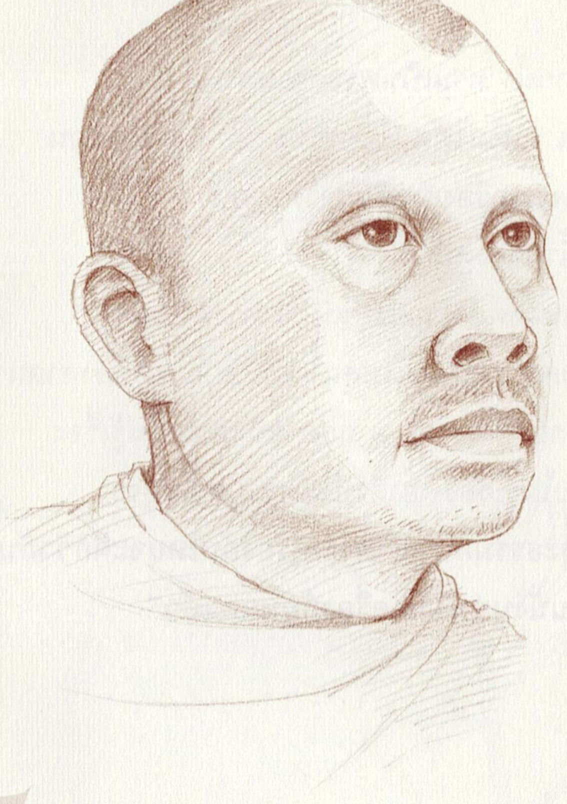
คนที่ฟังเทศน์ฟังธรรมแล้วเอาธรรมที่ฟัง
ไปป้องกันอะไรไม่ได้เลย ยิ่งฟังเทศน์แล้วโง่
หาว่าพระด่า รู้สึกกลัดกลุ้ม อย่างนี้เรียกว่าถูกกัด
เป็นพวกเข้าไม่ถึงธรรม ฟังเทศน์ไม่เป็น
ญาติโยมทั้งหลาย ราชสีห์มันเป็นเจ้าป่า
ไม่มีสัตว์ตัวไหนที่กล้ากัดราชสีห์
เช่นเดียวกับความทุกข์...
ก็ไม่กล้ากัดคนที่มีความรอบรู้ ฉับไว
ฟังธรรมแล้วสามารถเอาไปทำใจเพื่อให้มันป้องกันทุกข์
กันเจ็บ กันกลุ้ม กันร้อน กันเดือดร้อน
คนที่อยู่ในโลกโดยทุกข์ไม่ขบกัด มันอยู่อย่างราชสีห์
ขอให้เราตวาดกิเลส เมื่อเข้ามาว่า...
อย่ากัดกู...กูไม่ให้มึงกัด !

๘. กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์เว้ย !

เมื่อมีปัญหาคลี่คลายอย่างไรก็ไม่หายสักที
ลองอีกที...เอามือลูบอกแล้วตวาดไปว่า...
“กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์เว้ย”
แล้วก็ภาวนาเรื่องความไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า
จากความไม่มี...มาสู่ความมี
และจากความมี...ก็ไปสู่ความไม่มี
ท่องให้ขึ้นใจก็จะรู้สึกสงบลงไปเอง...

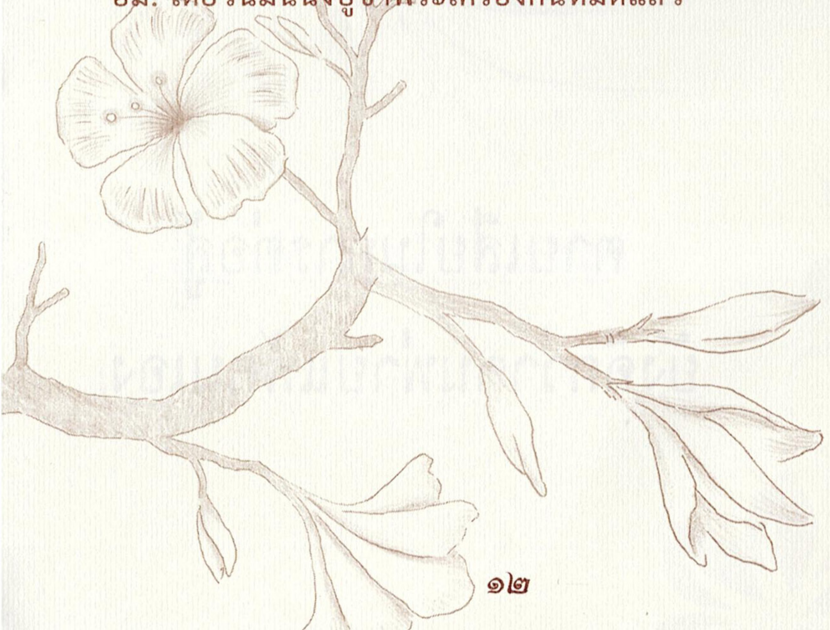

ตายเสียในการต่อสู้
ยังดีกว่าคนพ่ายแพ้ตนเอง

๙. บูชาพระธรรม

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านเป็นพระสอนธรรมะ
สอนกรรมฐาน คนไม่ได้สนใจกรรมฐานที่หลวงพ่อสอน
กลับไปสนใจพระเครื่องสมเด็จฯ วัดปากน้ำ
ที่จริงวัดปากน้ำมีของดีคือ...
มีพระกรรมฐานองค์สำคัญองค์หนึ่งในทางศาสนา
คือ...หลวงพ่อสด แต่ว่าคนไปสนใจเปลือกกระพี้ของศาสนา
พวกนี้เป็นพุทธบริษัทประเภท แรด หนังหนา ไม่รู้เรื่อง
ถือศาสนาแบบไม่รู้เรื่อง เอาสิ่งที่ไม่ควรบูชาไปบูชา
"โยม บูชาพระธรรมกับบูชาพระเครื่องอันไหนจะดีกว่ากัน...
อืม! เดี๋ยวนี้มันนั่งบูชาพระเครื่องกันหมดแล้ว"

๑๐. มีศีล มีธรรม

ใครต้องการมีศีล ใครอยากฟังสรรพคุณของศีล

คำบาลีกล่าวไว้ว่า

"สีเล นะ สุคติงยันติ สีเล นะ โภคสัมปทา

สีเล นะ นิพุทติงยันติ..."

นี่คืออานิสงส์ของศีล แปลว่า...

"ใครมีศีลต้องมีสุคติเป็นที่ไป อยู่ตรงไหนใครเขาเห็นก็แลดูดี

มีระเบียบ คนมีศีล มีระเบียบ มีวินัย อยู่ตรงไหน

เย็นหูเย็นตา ไม่เกะกะรกหูรกตา เป็นคนปกติอยู่เป็นสุข"

คนเราทุกวันนี้อยู่กันไม่ค่อยเป็นสุข

ที่เป็นเช่นนี้เพราะคนไม่ค่อยมีศีลกัน

หรือฆ่ากันตายทุกวันเพราะว่ามันขาดศีลธรรมนั่นเอง...

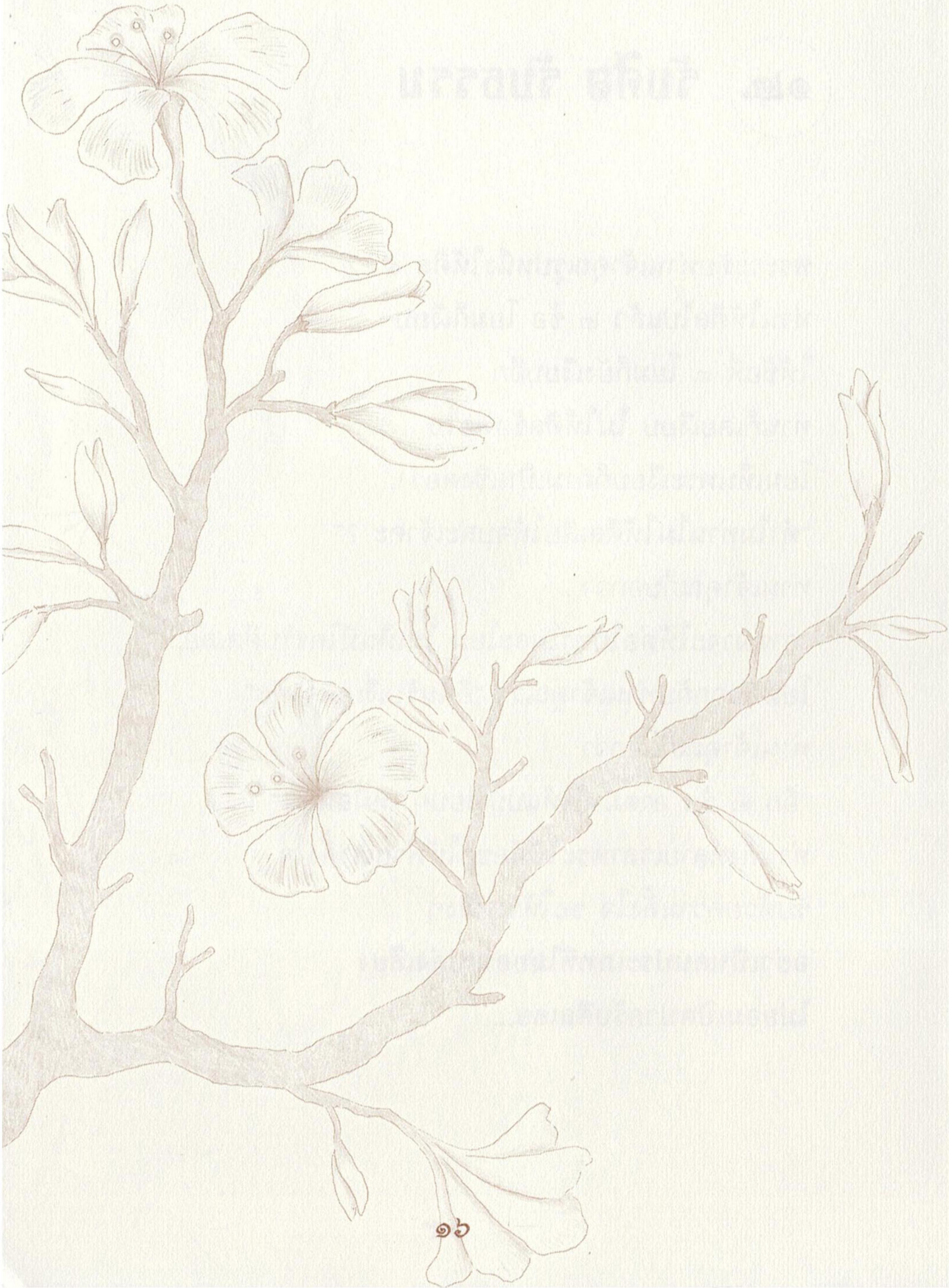
๑๑. คนไร้ศีลธรรม

ชีวิตของคนเรานั้น ถ้าหากว่าเรามาช่วยกันทำให้คนมีศีลได้ เราก็จะอยู่กันเป็นสุข ไม่ผิดผัวผิดเมีย ไม่ยื้อแย่งกัน ฯลฯ **แต่ถ้าไม่มีศีล เราก็จะอยู่กันอย่างร้อนใจ เดือดร้อนไปทั่ว** ขอกล่าวถึงศีลข้อที่ ๕ ดูข่าวทางโทรทัศน์ ตามข่าวเขาว่า "ลูกมันเมาเหล้า มันกินเหล้า ๕ ขวดกับเพื่อนฝูงมัน แล้วมันดมกาวด้วย พอตกดึกมันพยายามจะข่มขืนแม่มัน แม่มันกำลังนอนหลับ พอแม่มันรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเห็นดังนั้น ถีบเสียกระเด็น แล้วเรียกคนมาช่วยรุมกระทืบมันเสียน่วมเลย" ความชั่วครั้งนี้ เกิดจากความไม่มีศีล คนพวกนี้หามีสุคติไม่ **ถูกเขากระทืบ ก็เพราะความไร้ศีลธรรมนั่นเอง...**

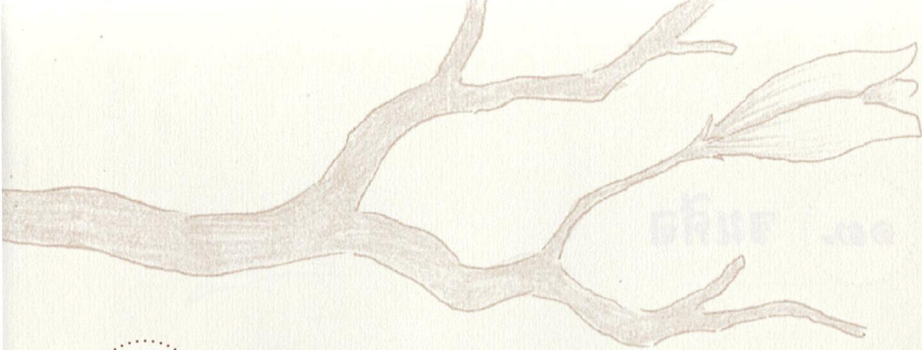
๑๒. รับศีล รับธรรม

พระระดับท่านเจ้าคุณรูปหนึ่งให้ศีล ๕
ท่านให้ศีลไปแล้ว ๒ ข้อ โยมก็เงียบ
ให้ข้อที่ ๓ โยมก็ยังเงียบอีก
ท่านก็เลยเงียบ ไม่ให้ศีลข้อต่อไป
โยมเห็นพระเงียบก็ถามเป็นเชิงต่อว่า..
"ทำไมท่านไม่ให้ศีลเสียให้จบล่ะเจ้าคะ ?"
ท่านเจ้าคุณก็บอกว่า...
"อาตมาจะให้ต่อไปทำไมล่ะโยม ไม่เห็นมีใครรับศีลเลย..."
โยมก็บอกกับท่านเจ้าคุณว่า "อิฉันรับเงียบเจ้าค่ะ"
ท่านเจ้าคุณก็บอกว่า
"อีก ๒ ข้อ อาตมาก็ให้แบบเงียบๆ เหมือนกัน"
ท่านทั้งหลายเวลาพระให้ศีลขอให้พวกเราตั้งใจ
รับด้วยความตั้งใจ ขอให้รับจริงๆ
อย่าเป็นคนประเภทที่ไม่ยอมเปล่งเสียง
ไม่ยอมเปิดปากรับศีลเลย...

๑๓. จนศีล

หลวงปู่แหวนท่านดีเรื่องศีล
ท่านให้ข้อคิดในเรื่องศีลไว้ยอดเยี่ยมมาก
เวลาคนไปรับ ไปขอศีลท่าน ท่านจะบอกว่า
“เอ๊ะ! ทำไมคนเราถึงจนศีลกันนักล่ะ
ทำไมถึงได้จนกันนัก ทำไมไม่ทำเอาเองล่ะ
ศีลนั้นอันที่จริงเราขอใครไม่ได้ เราต้องสร้างขึ้นเอง”
คนสมัยนี้แปลก ชอบขอศีลโดยไม่คิดที่จะสร้างเอง
น่าจะสร้างศีลขึ้นมาเอง เพื่อนำไปปฏิบัติให้เกิดอานิสงส์
แต่ตรงกันข้ามกลับไปเที่ยวขอศีลพระรูปโน้นรูปนี้
แปลกประหลาดจริง ๆ บางคนขอและไม่เอาไปบ้าน
กลับทิ้งไว้ที่วัด...มาใหม่ก็ขออีก...น่าแปลก !

๑๘. เสนียดจัญไร

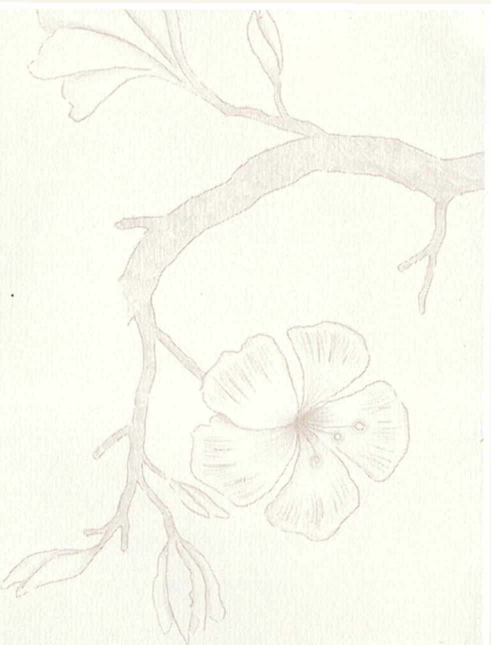
เดี๋ยวนี้ขโมยมันชุกชุมเหลือเกิน
คนไม่กล้าไปปลูกต้นไม้ในไร่ ในป่า
เพราะปลูกแล้วเดี๋ยวมันขโมยตัดกัน ต้นไม้มันก็หายหมด
แม้แต่เหล็กดัดตามประตูหน้าต่างบ้านยังต้องหนา
กำแพงรั้วต้องสูง ไม่อย่างนั้นข้าวของหายหมด
ท่านทั้งหลาย ทรัพย์ของมนุษย์กำลังเสื่อมสลายสูญไป
เพราะคนมันไม่มีศีล...
การติดเหล็กดัดแน่นหนาเกินไปนั้น มันก็เป็นดาบสองคม
เหมือนกัน มันป้องกันขโมยได้ดี
แต่พอไฟไหม้ขึ้นมามันจะหนีออกจากบ้านไม่ทัน
เดี๋ยวก็ถูกไฟคลอกตายกันหมด
พวกขโมยนั้นนับว่าเป็นเสนียดจัญไรของโลก
บ้านเรามีขโมยสักหนึ่งคนก็เท่ากับมีเสนียดเข้าไปตั้งครึ่งบ้าน
แล้วนะ วัดไหนมีคนขี้ขโมยเข้าวัด ก็นับว่ามีเสนียดจัญไรเข้าวัด

๑๕. อยู่ร้อนนอนทุกข์

เกิดมาเป็นมนุษย์
ต้องพยายามอย่าให้ผิดศีลผิดธรรม
คนไหนที่ผิดศีลก็อยู่เย็นเป็นสุขไม่ได้
ยิ้มย่องผ่องใสอิ่มเอิบยาก มีแต่อยู่ร้อนนอนทุกข์
อยากจะอยู่เย็นเป็นสุข
ก็ขอให้ญาติโยมหมั่นประพฤติปฏิบัติ
ให้อยู่ในศีลในธรรม ไว้อย่างสม่ำเสมอ

๑๖. เคาะโลงศพ

อาตมาไปงานศพเห็นเจ้าภาพเขาทำอะไรแปลกๆ ให้ดู
อันที่จริงเขาก็ทำกันเป็นประเพณี
เช่น มีการเคาะโลงศพของพ่อ
"พ่อ...รับศีลนะพ่อนะ" "แม่...รับศีลนะ"
ญาติโยมทั้งหลาย ประเพณีเคาะโลงศพนั้นเกิดมีขึ้นมา
ก็เพราะว่าแขกที่มาในงานศพบางครั้งไม่ได้เจอกันมานาน
เมื่อมาเจอกันมันก็คุยกัน ต่างคนต่างคุยเสียงมันก็ดัง
เจ้าภาพเขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะนานๆ แขกเขาจะเจอกันที
ปรากฏว่าต่างคนต่างคุยกันดังลั่นไปหมด
พระก็เลยไม่รู้จะให้ศีลยังไง จะเคาะพื้น พื้นมันก็แน่น
เสียงมันดังไม่พอ ถ้าไปเจอพื้นปูนก็ไม่ดังเลย
ก็เลยเห็นว่าโลงศพนั่นแหละตบแล้วดังดี
ซึ่งมันเป็นจุดเด่นตั้งอยู่ที่สูง ฉะนั้นก็เลยคิดขึ้นได้ว่า
ใช้วิธีตบโลงศพดังๆ เพื่อทำให้แขกที่มางาน
และกำลังส่งเสียงคุยกันเงียบเสียที จะได้รับศีลกัน
นี่คืออุบายให้รับศีล

ก็เลยตบโลง "พรึบ ๆ ๆ"
เมื่อแขกที่มางานได้ยินเสียงตบโลงศพก็เงียบ ฟังกัน
เพราะไม่รู้ว่าเสียงอะไร
อ๋อ...พระกำลังจะให้ศีล ก็เลยตั้งใจรับศีลกัน
ส่วนคนที่นั่งอยู่ข้างหลังไกลออกไป
ก็ไม่รู้ว่าเขาตบโลงเพื่ออะไร คิดว่าเป็นประเพณีที่ดี
พอไปงานศพอื่นก็แนะนำเจ้าภาพ
ให้ไปตบโลงศพบอกให้คนตายรับศีล
จากนั้นก็ปากต่อปาก บอกกันต่อไปเรื่อยๆ
ก็ปรากฏว่าทำกันเรื่อยมาจนกลายเป็นประเพณีจนถึงทุกวันนี้

อยู่ให้เขารัก จากให้เขาเสียดาย
ตายให้เขาคิดถึง

๑๗. ตบคานธรณีประตู

ยังมีอีกหลายๆ เรื่อง
ที่ถือปฏิบัติกันมาจนกลายเป็นประเพณี
เช่น เวลานาคกำลังจะเข้าโบสถ์
นาคต้องตบคานด้านบนของธรณีประตูโบสถ์
เหตุที่ต้องทำเช่นนั้นเพราะในสมัยก่อนโบสถ์มันเล็ก
กรอบประตูโบสถ์มันเตี้ย ประตูเล็ก
เวลาจะเข้าไปด้านในมันลำบาก ที่ต้องตบคานธรณีประตู
ก็เป็นการกันไม่ให้หัวนาคกระแทกคานธรณีประตูโบสถ์
เป็นการเอามือไปกันไว้ก่อนเท่านั้นเอง
แต่ในปัจจุบันนี้โบสถ์สูงแล้ว ประตูวงกบก็กว้างใหญ่
ไม่ต้องตบคานธรณีประตูโบสถ์แล้ว...

๑๘. เกาะชายจีวรไปสวรรค์

มีอีกเรื่องหนึ่ง...

บางคนคอยแต่จะเกาะผ้านาคเข้าโบสถ์

ถามว่าจะเกาะผ้านาคไปทำไม

โยมตอบว่า "จะเกาะชายจีวรไปสวรรค์"

นี่เป็นเรื่องของคนที่อยากไปสวรรค์ แต่ตัวเองเมาแหงแก๋

แค่เป็นมนุษย์มันยังเป็นไม่ได้ มันหวังจะไปสวรรค์

หวังจะไปเป็นเทพบุตรเสียด้วย

มีหลายคนที่ทำอะไรกับศาสนาแบบไม่รู้เรื่องอะไร

ทำเพียงตาม ๆ กันไป

กลายเป็นความงมงายไม่ได้ประโยชน์อะไรเท่าที่ควร...

๑๙. เราทำบุญกันเพื่ออะไร

บางคนทำบุญทำไมก็ไม่รู้ ทำไปแบบไม่มีเป้าหมายอะไร
บางคนหวังผลเรียกร้องกลับคืน มากกว่าที่จะเสียสละ
ข้าวทัพพีเดียวอธิษฐานเสียตั้งนาน กลายเป็นให้หนึ่งจะเอาสิบ
ญาติโยมทั้งหลาย เวลาอธิษฐาน
ขอให้อธิษฐานเพียงนิดเดียวก็พอแล้ว ตัวอย่างเช่น
"เกิดชาติหน้าฉันใด อย่าให้ความเห็นแก่ตัวครอบงำจิตใจ
ขอให้อำนาจบุญอำนาจทานขับไล่ความเห็นแก่ตัว
อย่าให้ครอบงำจิตใจ ความตระหนี่ถี่เหนียว
อย่าให้ครอบงำจิตใจ ด้วยอำนาจทานที่ให้
ขอให้ขจัดความงกในตัวให้หมดสิ้นไป"
คนโบราณเขาจบกันนิดเดียว "อาสวะ คยาวะหัง นิพพานัง โหตุ"

แปลเป็นไทยได้ความว่า...

“ขอให้อำนาจทานส่งผลขับไล่อาสวะ
ขอให้ได้นิพพานเพราะทานนี้
ขอให้ได้เป็นคนเย็นอกเย็นใจ เพราะการให้ทานนี้”

แต่ถ้าเป็นคนงกมันก็จะร้อนใจ โลภมากก็จะร้อนใจ
ดังนั้น ถ้าเราทำใจไม่ให้งกได้
ทำใจให้มันเย็นได้ มันก็เย็นใจสบายใจ....

๒๐. ทำบุญให้ใจดี

การทำบุญนั้น บุญกุศลไม่เห็นทันตาหรอกนะ
เห็นเขาดีใจเราก็พลอยใจดี
ที่จริงทำบุญให้ใจดีกับทำบุญให้ดีใจ เอาอย่างไหนดี
โยมบางคนทำบุญเอาแค่ดีใจวูบเดียว ดีใจแค่วูบหนึ่ง
การทำบุญที่ถูกต้อง และถูกธรรม คือ
ทำบุญให้ใจดี ใจเสียสละ ไม่งก ไม่เห็นแก่ตัว

๒๑. ประโยชน์อยู่ตรงไหน

อาตมาอยากให้พวกเราทำอะไร

ด้วยความรู้สึกตัวในสิ่งที่เราทำ

ถ้าเราทำด้วยความไม่รู้สึกตัว เห็นเขาทำบุญก็ทำกับเขา

เห็นเขาถวายสังฆทานก็ถวายกะเขา

เห็นเขาทำอะไรก็ทำกะเขา แต่ไม่เคยรู้ว่าที่เขาทำกันนั้น

มันมีความหมายดีสุดยอดอยู่ตรงไหน

ประโยชน์ในการกระทำเรื่องนั้นๆมันอยู่ตรงไหน

การถวายสังฆทานนั้นขอให้ญาติโยมทำใจให้กว้างขวาง

อย่าเจาะจงลงไปในพระองค์ใดองค์หนึ่ง

บางทีคนเรามันก็เห็นแก่ตัว

ทำบุญเพราะญาติกัน พระองค์นี้เป็นญาติกัน

พระองค์นี้รู้จักเรา อยู่วัดใกล้เรา อะไรทำนองนี้

แบบนี้ถือว่าเรามาทำบุญโดยไม่ทำใจเราให้กว้างขวาง

การทำบุญทำทานนั้นต้องมีจุดประสงค์

เพื่ออยากให้ทานนี้ตกไปอยู่ที่อื่นไกลๆ บ้าง

ให้พระสงฆ์รูปไหนก็ได้ จึงจะเรียกว่าทำสังฆทาน

๒๒. แบ่งลาภ

อาตมาแบ่งลาภให้พระสงฆ์รูปอื่น
ซึ่งบางทีท่านก็ไม่มีโอกาสได้เลย
ท่านอยู่ตามชนบทไม่มีของฉันดีๆ เลย
ก็น่าเห็นใจท่านเหมือนกัน อาตมาเคยไปเทศน์ที่ภาคอีสาน
ไปอยู่ค้างหลายวัน ไม่มีอะไรจะฉัน
วัดบางวัดไม่มีของหวาน จะฉันของหวานก็มีน้ำตาลก้อนหนึ่งเท่านั้น
มีน้ำพริกเป็นอาหารหลัก ไปค้างอีกวัดหนึ่ง ลูกปลาตัวยังเล็กๆ
อยู่เลย เขาก็ช้อนมาแช่เกลือ จิ้มกับผัก
ท้องเราไม่เคยฉันแบบนี้ ท้องก็เลยเสียเพราะผิดสำแดง
ได้สัมผัสกับความยากลำบากของวัดเหล่านี้แล้ว
เวลาอาตมาเดินทางไปทางภาคอีสาน
ก็จะขนข้าวของเครื่องสังฆทานไปเต็มรถเลย
เพื่อเอาไปถวายพระตามชนบทเหล่านั้น

๒๓. เอาชนะความงกให้ได้

ขอให้พวกเราคิดถึงคนที่เขาทุกข์ยาก อดอยาก
ถ้ามีโอกาสช่วยได้ ก็ขอให้คิดถึงคนเหล่านี้บ้าง
เอาไปเจือจานให้เขาบ้าง เป็นคนที่รู้จักการให้
ถ้าใจของเราดีจริงๆ แล้ว แม้จะมีอะไรมาชวนให้งก
เราก็จะไม่งก ดังนั้น เราก็ต้องพยายามเอาชนะความงกให้ได้
ถ้าหากว่าคนเราไม่งก ประชาธิปไตยเราก็จะรุ่งเรือง
ไม่มีการซื้อเสียงขายเสียง ไอ้พวกขายเสียงให้เขานั้น
ได้เงินไม่กี่ร้อยบาท แสดงความงกเหลือหลาย
มันงกถึงกับเอาประเทศของเราไปขายให้คนงก
ไอ้คนที่อยากได้เป็น ส.ส แล้วก็จ้างด้วยเงินด้วยทองมันก็งก
พอมันเข้าไปเป็น ส.ส มันก็ต้องกอบโกย...

๒๔. ต้องรวยก่อน

เรามาทำบุญกันก็ต้องนึกให้เห็นชัดเลยว่า

ทำบุญเพื่อจะเอาชนะความงก

เวลานี้คนมันเห็นแก่ตัวมาก จนไม่รู้จะพูดยังไง

ขอให้ดูนักการเมืองบางพวกสิ มันกอบโกยกักตุนกันไว้มากมาย

นักการเมืองบางคนเขาพูดอย่างนี้ด้วย

“เรามันต้องรวยก่อน รวยจนช่วยเหลือตัวเองได้

ถึงจะเอาเงินไปช่วยคนอื่นได้”

มหาตมะคานธีเล่นการเมืองแบบไม่ได้สร้างความร่ำรวยเลย

กลับยากจนด้วยซ้ำไป ทำไมถึงต้องบอกว่า

ต้องรวยก่อนถึงจะช่วยคนอื่นได้

ที่จริงมันไม่ได้ช่วยคนอื่นหรอก มันช่วยตัวเองเท่านั้นแหละ

๒๕. หลงเหยื่อ

เราอย่าไปมัวเสียเวลากับเรื่องงก
ชาติหนึ่งนี้ถ้าเราไม่ได้สร้างความเจริญให้แก่ตัวเอง
ไม่ได้สร้างความเจริญให้แก่ระบอบประชาธิปไตย
ที่เราใช้ปกครองประเทศ
ก็เท่ากับเราไม่ได้สร้างอะไรให้แก่ประเทศชาติเลย
ไปเห็นแก่เงินร้อยสองร้อยเท่านั้น สูงสุดก็ ๕๐๐ คุ้มไหม?
เดี๋ยวเขาก็ถอนทุนคืน ไปหลงเหยื่อเขาแค่นิดเดียว
เดี๋ยวเขาก็ขอดเกล็ดเอา เหมือนปลา เวลาปลามันติดเบ็ด
ถูกเขาขอดเกล็ด ก็เพราะมันไปหลงเหยื่อ
ถ้ามันไม่หลงเหยื่อ มันก็ไม่เดือดร้อนขนาดนี้
ดังนั้น อย่าให้ความงก ความโลภเข้ามาครอบครองจิตใจเรา

หยุดแล้วจึงถึงพระ
ละแล้วจึงถึงธรรม

๒๖. คนไหนไม่ดีจริงอย่าไปเลือก

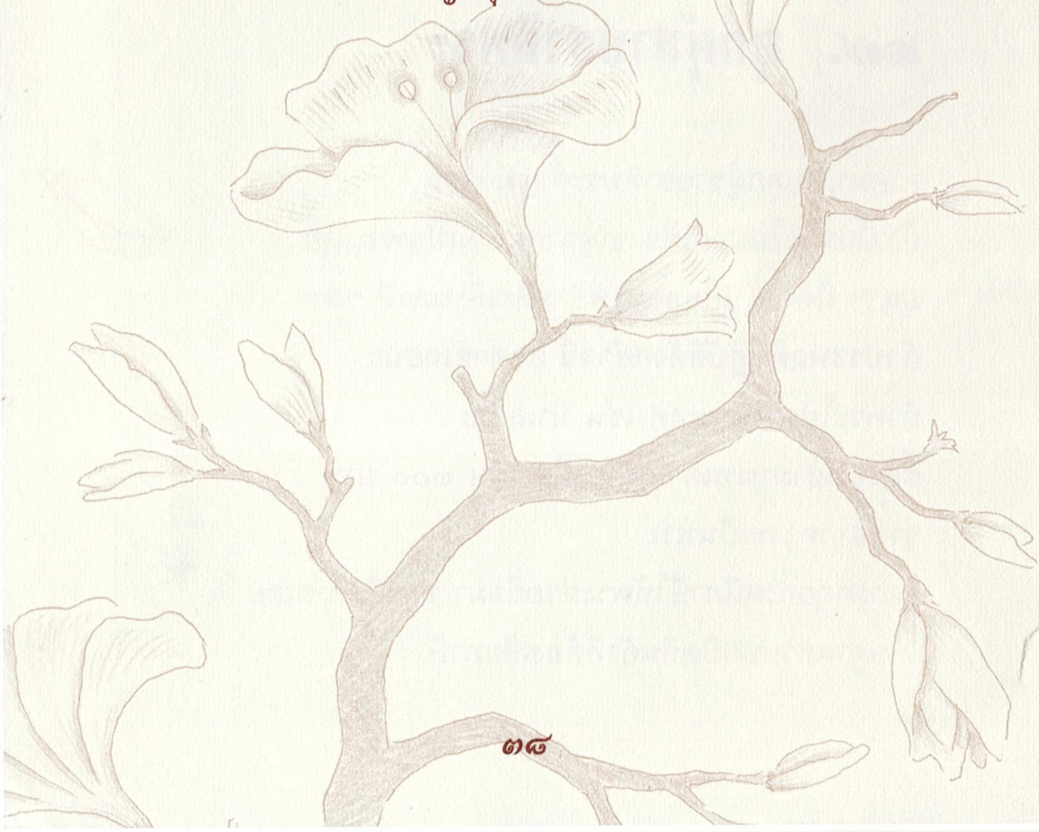
อาตมาพูดออกรายการโทรทัศน์
พูดคุยกับเด็กๆ เรื่องประชาธิปไตย
บอกว่าให้มันหมดที่ยุคเรานะ หมดแค่ยุคคนแก่เท่านั้น
มาถึงยุคหนูๆ ต้องหมดแล้ว ไม่มีการขายเสียงซื้อเสียง
คนไหนไม่ดีจริงอย่าไปเลือก คนไหนได้เป็นรัฐมนตรี
มาแล้ว ๓-๔ รอบ ไม่ได้เรื่องสักรอบหนึ่ง
เป็นรัฐมนตรีเกษตรฯ ป่าไม้ก็ถูกตัดเหี้ยน
เป็นรัฐมนตรีมหาดไทยแต่โจรผู้ร้ายก็ชุกชุม เจ้าพ่อก็เต็มเมือง
หรือเป็นรัฐมนตรีสาธารณสุขก็ปล่อยยาปลอม ยาม้า
ยาบ้า คาเฟอีนออกมา จนติดกันงอมแงม
เดี๋ยวนี้คนมันติดยาม้ายาบ้า ก่ออาชญากรรมต่างๆ สารพัด
ที่จริงมันน่าจะหมดไปตั้งนานแล้ว
แต่ไอ้พวกผลิตยาพวกนี้
มันแฝงอยู่ในกลุ่มบุคคลผู้มีอำนาจต่างๆ...

๒๗. ลูกผู้ชายชาติพระ

อาตมาเป็นลูกผู้ชายชาติพระต้องมีสัจจะ
ถ้าเป็นพระไปบอกเท็จ ขาดจากความเป็นพระเลย
มุสาฯ ผิดศีล ยักยอกทรัพย์ หลีกเลี่ยงภาษี ฯลฯ
ถ้าประพฤติปฏิบัติดังกล่าวนี้ ศีลขาดเลยนะ
ถ้าพระไปต่างประเทศ เช่น มาเลเซีย
ซื้อของเข้ามาผ่านด่านหนีภาษีมาเกิน ๓๐๐ บาท
ขาดจากความเป็นพระ
อย่าฝากของหนีภาษีให้พระช่วยถือมา พระศีลขาดเลย
โทษฐานช่วยปกปิดสินค้าที่ต้องเสียภาษี

๒๘. ตัวถ่วง

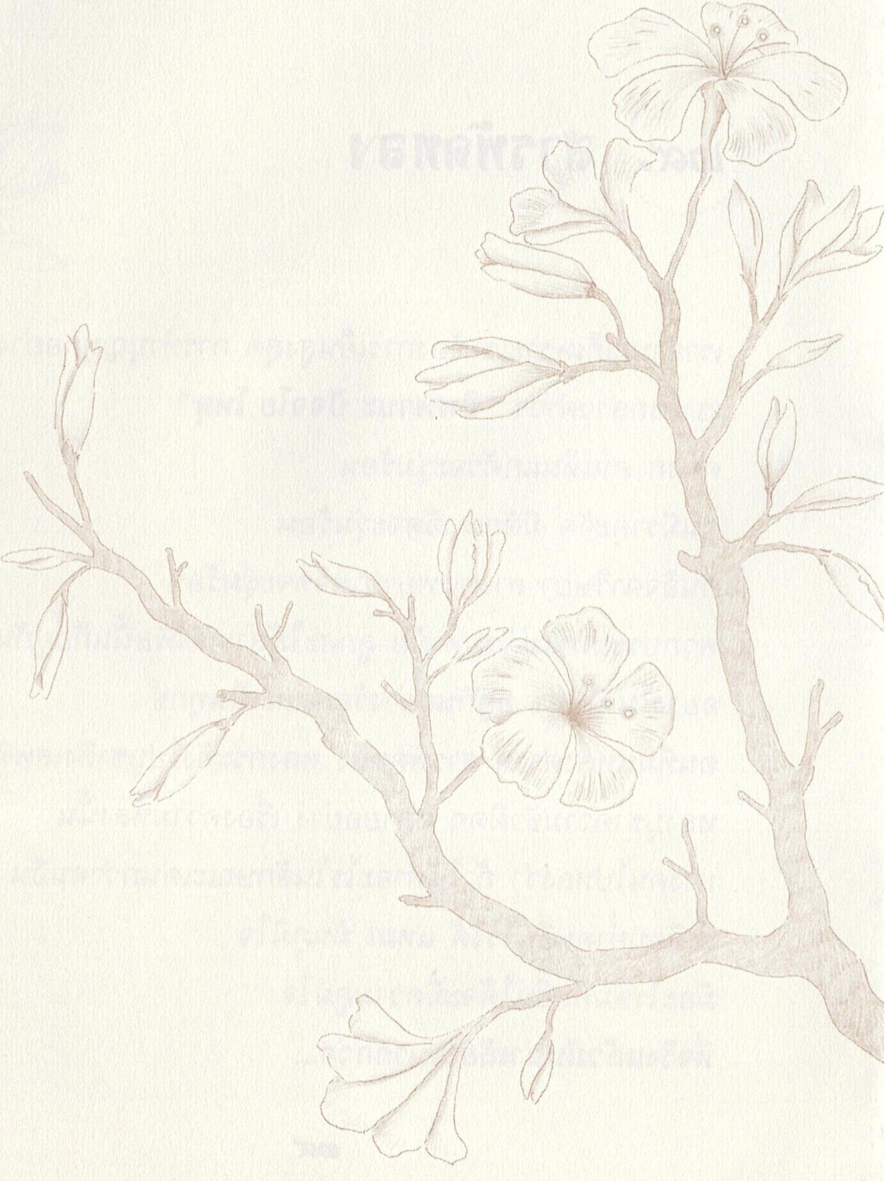
เวลามาวัดมาทำบุญทำทาน
ขอให้นึกพิจารณาว่า มาทำลายความเห็นแก่ตัว
มาละลายพฤติกรรมความเห็นแก่ตัว
มาทำบุญถวายสังฆทาน มาฟังเทศน์ ฟังธรรม
มาเพื่อทำลายความเห็นแก่ตัว
เพราะความเห็นแก่ตัว...
มันเป็นตัวถ่วงความเจริญที่สุดของคนเรา

๒๙. สารพัดหลง

เราทำบุญก็เพราะเราต้องการเย็นสูงสุด การทำบุญทุกอย่าง
เขาถึงกล่าวคำว่า **“นิพพานะ ปัจจโย โหตุ”**
คนงก คนเห็นแก่ตัวจะรุ่มร้อน
คนมีราคะจัด มีตัณหาจัดจะรุ่มร้อน
คนอิจฉาริษยา อาฆาตพยาบาทจัดจะรุ่มร้อน
พวกประเภทแม่ผัวมหาภัย ลูกสะใภ้สารพัดพิษนั้นก็อยู่กัน
อย่างไม่เป็นสุข อยู่กันอย่างร้อนและเป็นทุกข์
คนที่มันหลงต่างๆ สารพัดหลง หลงกระทั่งไปบูชาสิ่งเสพติด
หลงบูชาความชั่วผิดๆ หลายอย่าง เรื่องความหลงนั้น
บางคนไปหลงว่า ถ้าได้ทำอะไรในลักษณะเด่นกว่าคนอื่น
เหยียบย่ำคนอื่นไว้ได้ แหม! มันภูมิใจ
มีอะไรข่มคนอื่นได้จะมีความภูมิใจ
ที่จริงแล้วมันน่าเสียใจมากกว่า...

๓๐. เสบียงทิพย์

ญาติโยมเมื่อกลับจากวัดไปแล้ว
ไปนั่งพิจารณาความไม่เที่ยง เห็นความไม่เที่ยง
ว่าตัวเรากับทรัพย์สมบัติของเรามันมีอันเปลี่ยนแปลง
ถึงมันไม่จากเรา เราก็ต้องจากมัน
ฉะนั้น ก่อนมันจะจากเรา หรือก่อนเราจะจากมัน
เราก็เอามันมาเป็นเสบียง เอามันมาเป็นทิพย์กับใจเราบ้าง
โดยการทำบุญสุนทานแก่ภิกษุสามเณร
คนยากไร้ ยากจนเข็ญใจ จะได้บุญเป็นเสบียง...

๓๑. แจกแล้วก็สบายใจ

การทำบุญนั้นเมื่อได้ทำแล้วอิ่มใจ
อาตมาเห็นญาติโยมเอาของมาถวายมากมาย
ก็มานั่งนึกว่า "เออ...เรามานั่งเป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์อยู่ทำไม
เราจะงกไว้ทำไม ไม่แบ่งลาภแบ่งปันคนอื่นเขาบ้าง..."
ก็เลยเอาไปแจก เมื่อได้แจกแล้วก็สบายใจ
อาตมาขอให้ท่านทั้งหลายอิ่มเอมใจได้
เพราะข้าวของที่ท่านนำมาถวาย ท่านนำมาทำบุญ
อาตมาได้นำไปทำบุญต่อให้แก่พระทั่วไปด้วย
บุญกุศลจะได้แผ่กระจายไปทั่ว...

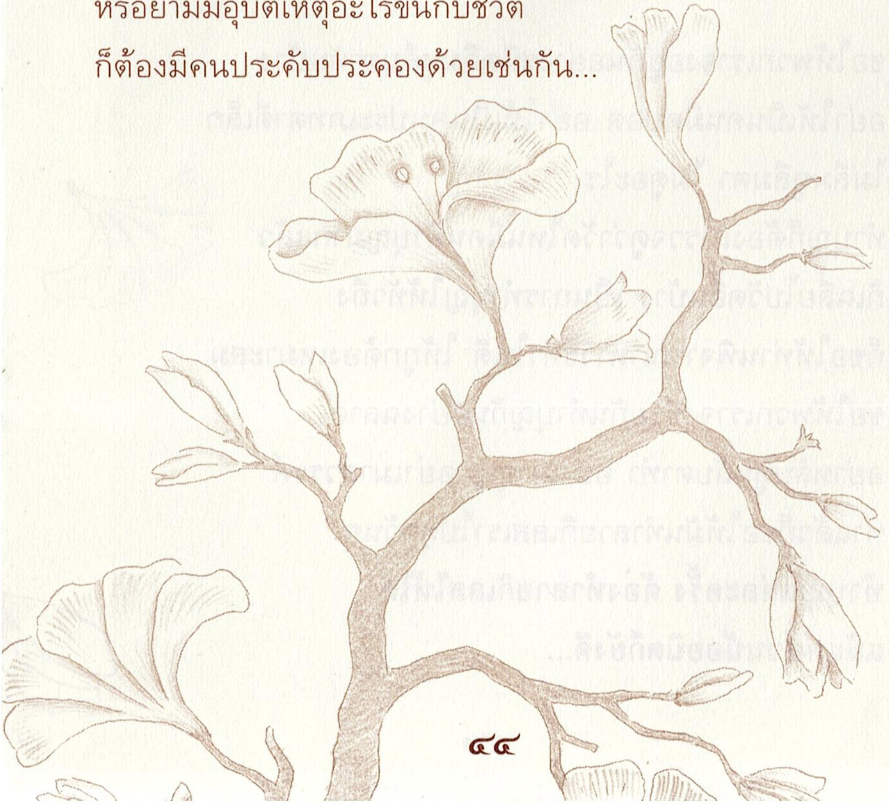

๓๒. ทำบุญให้ทั่วถึง

ขอให้พวกเราจงอยู่กันอย่างชนิดลืมหูลืมตากันบ้าง
อย่าให้เป็นคนมืดบอด อย่าให้เป็นคนประเภทตาตี่เล็ก
ไม่ลืมหูลืมตา ไม่ดูอะไร
ทำบุญก็ต้องสำรวจดูว่าวัดไหนมีคนทำบุญมากแล้ว
ก็เฉลี่ยไปวัดอื่นบ้าง เป็นการทำบุญให้ทั่วถึง
ก็ขอให้ท่านพิจารณาหาวิธีทำให้ดี ให้ถูกต้องเหมาะสม
ขอให้พวกเราจงช่วยกันทำบุญกันอย่างฉลาด
อย่าหลับหูหลับตาทำ อย่าเมาบุญ อย่าเมาสวรรค์
ทำแล้วก็ขอให้มันทำลายกิเลสเราไปทุกวันๆ
ทำบุญแต่ละครั้ง ต้องทำลายกิเลสให้ได้
แม้แต่ส่วนน้อยนิดก็ยังดี...

๓๓. ประคับประคอง

คนเราเกิดมา...
ถ้ามีอะไรประคับประคองตัวเราไว้บ้าง
มันก็จะเป็นสิ่งที่ดี
อย่างเมื่อตอนเราเป็นเด็ก ๆ ถ้าเราเดินเตาะแตะไป
โดยไม่มีใครประคับประคองเดี๋ยวก็ล้ม
พอเราแก่ขึ้นมาเรื่อยๆ ก็ต้องมีคนคอยประคับประคองอีก
ยามป่วยยามไข้ก็ต้องมีคนคอยประคับประคอง
หรือยามมีอุบัติเหตุอะไรขึ้นกับชีวิต
ก็ต้องมีคนประคับประคองด้วยเช่นกัน...

๓๔. ชีวิตเหมือน...เซิงหนาม

ชีวิตต้องอาศัยอะไรสักอย่างหนึ่ง

คอยประคับประคองเราไว้บ้าง ประคับประคองทางจิตใจ

ทำอย่างไรชีวิตเราถึงจะเป็นคนที่มีหลักธรรม

ประคับประคองให้อยู่ในร่องในรอยของความเป็นคนที่ไม่รก

ไม่รกหูรกตาคนอื่น ไม่ให้เสียทีตกเป็นคนรกโลก

ถ้าเป็นคนรกโลกล่ะก็ยุ่งเลย ชีวิตเหมือน “เซิงหนาม”

รกด้วยความโกรธ คนมักโกรธนั้นใครเข้าใกล้ไม่ได้

ใครเข้าใกล้เดี๋ยวก็โดนเกี่ยว ครูด บาด ทิ่ม ตำ

เอาเลือดออกซิบๆ เจ็บตัวเพราะเข้าไปใกล้ ฉันใดก็ฉันนั้น...

เรายอมแพ้คนเพื่อเอาชนะกิเลส

ดีกว่ายอมแพ้กิเลสเพื่อเอาชนะคน

๓๕. บุคคลอันตราย

ถ้าเราเข้าใกล้คนขี้โกรธ รกไปด้วยความโกรธ

ก็มีโอกาสที่จะถูกครูด ทิ่ม บาด ตำเอา

และถ้าเข้าไปใกล้**คนโลภมาก รกไปด้วยความงก ความโลภ**

ก็มีหวังเจ็บปวดเหมือนกัน

เดี๋ยวนี้คนเรานั้นมักจะรู้สึกเจ็บปวดมากกับคนงก

คนเอาเปรียบ คนหลอกลวง คนเห็นแก่ได้

โดยเฉพาะคนหลง อย่าได้เข้าใกล้เชียว

คนมีโมหะเอย คนโง่เอย ยิ่งเข้าใกล้ยิ่งเดือดร้อนหนักเข้าไปอีก

เป็นบุคคลอันตราย เดี๋ยวนี้เขามีประกาศบุคคลอันตราย

บุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ เขาเรียกว่าบุคคลอันตราย

๓๖. บุคคลมหาภัย

คนเรานั้นสมัยปัจจุบันนี้ ไม่น่าเข้าใกล้ ไม่น่าไว้ใจ
คนเราเดี๋ยวนี้มันเสียเครดิต มันเสียความน่าเชื่อถือ
เสียความไม่น่าไว้วางใจ กลายเป็นบุคคลมหาภัย
เมื่อก่อนนี้เขามีแต่ว่า ผี กลัวผี
เดี๋ยวนี้เขาบอกว่า กลัวคนมากกว่ากลัวผี
ผีหลอกดีกว่าคนหลอก แสดงว่าความน่าเชื่อถือ
ความไว้วางใจในตัวบุคคลนั้นเริ่มลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ...

๓๗. ติรัจฉาโนหรือเดรัจฉาน

ท่านทั้งหลายตัวจุ้นนั้น ทางศาสนาเขาใช้คำว่า "ติรัจฉา"

ติรัจฉาโน แปลว่า ผู้ไปขวาง

แต่ภาษาชาวบ้านเขาเรียกกันว่า เดรัจฉาน

ติรัจฉาโนหรือเดรัจฉาน ตัวนี้เขาแปลว่าชอบไปขวาง

ชอบก้าวก่ายหน้าที่ เพื่อนเขาจะทำงานดี ๆ

ไปชวนเขานินทา เขาถึงเรียกว่าชอบไปก้าวก่าย

ไปขวางงาน ขวางหน้าที่เขา แต่พูดอย่างนี้แล้ว

เดี๋ยวโยมจะคิดว่า เราไปช่วยงาน จะกลายเป็นจุ้นหรือเปล่า

โยมอย่าเข้าใจผิด...

จุ้นจ้านกับการช่วยเหลือเขา มันคนละเรื่อง

๓๘. คนดูดาย

อาตมาสังเกตดูว่า...

คนเรานั้นมีสองประเภทที่ไม่ค่อยดี คือ

๑. จุ้นจ้าน ๒. ดูดาย

พวกที่ไม่ทำอะไรเลย ดูดาย ไม่สนใจใคร

ใครเขาทำอะไรกันก็ไม่ช่วยเหลือ

ไม่ดูแล ไม่เอาใจใส่ทั้งนั้น คนอย่างนี้เขาเรียกว่า **คนดูดาย**

ส่วนพวกที่ขวนขวายช่วยงานพระศาสนา

เป็นหลัก เป็นเกณฑ์ เป็นหน้าที่

อย่างนี้เขาเรียกว่า ไวยาวัจกร

ถ้าใครมาช่วยงานศาสนาอย่างเหมาะสมแก่หน้าที่

อย่างนี้เขาเรียกว่า ไวยาวัจมัย

คือผู้ขวนขวายทำกิจอันชอบในศาสนา เป็นบุญ เป็นกุศล

๓๙. ตัวจุ้นจ้าน

ใครวุ่นวาย ชอบก้าวก่ายเขามาก
ชอบไปขัดไปขวางในขณะที่เขากำลังกระทำอยู่
เขาเรียกว่าทะลึ่งกลางปล้องบ้าง ขวางลำบ้าง
อะไรในลักษณะอย่างนี้เขาเรียกว่า ติรัจฉาโน
ซึ่งก็เรียกกันว่า **ตัวจุ้น** ตัวจุ้นนี่ก็แสดงว่ามันเป็นพวกเดรัจฉาน
เดรัจฉานตัวนี้ที่จริงคือติรัจฉาน มันไปขวาง
ขอให้พวกเราสังเกตดูว่า เดรัจฉานหัวมันไม่ตั้ง แต่มันไปขวาง
ปัญหาว่าทำอย่างไรคนเราถึงจะหมดความเป็นตัวจุ้น
เหตุที่ต้องไปทำตัวจุ้น ไปวุ่นวายกับเขา
เพราะมันไม่มีอะไรเป็นหลักประคับประคองใจตนเอง
แต่ถ้าท่านเป็นคนแก่ที่ชอบสวดมนต์ภาวนา ชอบรักษาศีล
ฟังธรรม ชอบเจริญกรรมฐาน กำหนดสงบอารมณ์ ระงับใจ
อย่างนี้รับรองว่าท่านจะไม่เป็นคนจุ้น...

๔๐. พระภูมิเจ้าที่ ที่บ้าน

อาตมานั่งมองดูแล้วคิดว่าคนแก่พวกนี้
อยู่กับลูกกับหลานก็คงจะจุ้นกับลูกกับหลานไปหมด
ถ้าคนแก่ไม่จุ้น ไม่วุ่นวาย
นิ่งๆ สงบเงียบๆ เรียบๆ ง่ายๆ
อาตมาว่าลูกหลานมันก็คงอยากจะเลี้ยง
เอาไว้เป็นพระภูมิเจ้าที่ที่บ้าน
อย่างน้อยตั้งไว้อยู่นิ่งๆ ไม่กระดิกไปไหน
คนแก่...อย่าไปเรียกร้องอะไรมาก
อย่าเรียกร้องเครื่องเซ่นของสังเวยอะไรนัก
เป็นเจ้าที่ก็ดีอยู่แล้ว แต่ท่านกลับทำตัวเป็นเจ้ากี้เจ้าการ
จัดการมันทุกเรื่อง
ลูกหลานเขาโตแล้วเขาจัดของเขาเองได้
ไม่ต้องไปเจ้ากี้เจ้าการ ไม่ต้องไปจุ้นกับเขา...

๔๑. ดูความเจ็บป่วย

คนมีคุณธรรมนั้น...แม้เจ็บป่วย
เขาก็ไม่เรียกร้องต่อว่าต่อขานลูกหลานอะไรมากนัก
จะมาดูแลหรือไม่ดูแลก็ไม่เป็นไร
กูก็นอนกำหนดอาการเจ็บป่วยไปด้วยจิตใจที่ฉลาด
ถือเสียว่าการเจ็บไข้มาตักเตือนให้ฉลาด
เป็นการดูความเจ็บป่วยไปอย่างฉลาด
เอาเป็นกรรมฐานซะเลย เอามากำหนดให้ใจสงบเสียเลย
แต่พ่อแม่อีกหลายคนที่เจ็บนิดป่วยหน่อย
ก็ร้องเรียกหาลูกหาหลานตลอดเวลา
เรียกร้องให้ลูกหลานมาประคับประคอง เพราะคนเหล่านั้น
ไม่มีสิ่งใด ๆ มาประคับประคองตนเองตั้งแต่แรก

เขาไม่ได้เอาธรรมะแห่งความสงบระงับมาประคับประคอง
พอเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา ก็จุ้นจ้านวุ่นวายไปหมด
จะถ่ายหนักถ่ายเบาอะไรก็เดือดร้อนเรียกร้องไปหมด
จะกินจะนอนก็เรียกร้องจุ้นจ้านวุ่นวายไปหมด
ดังนั้นชีวิตคนเหล่านั้น ก็กลายเป็นชีวิตของตัวจุ้น
ของบ้าน ของเรือน ของลูกของหลาน
มันก็เกิดความรำคาญขึ้นมา
พอเกิดความรำคาญ มันก็ทิ้งล่ะสิทีนี้...

๔๒. เอาธรรมะไปผูกไว้ในหัวใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ตรัสหลักการครองเรือนไว้ ๔ ข้อด้วยกัน

๑. ให้ซื่อสัตย์ต่อกัน (สัจจะ)

๒. ข่มใจกันอยู่ร่วมกัน (ทมะ)

๓. อดทนกันหน่อย (ขันติ)

๔. เสียสละ อะไรไม่ดีก็สละออกไปจะได้อยู่เป็นสุข (จาคะ)

คู่แต่งงานเดี๋ยวนี้มีหลายคู่ที่มันเล่นไม่ซื่อกัน

ตอนแต่งงานมันคงใช้มงคลแฝดผูกหัวไว้เท่านั้น

แต่ไม่เอาหัวใจไปผูกไว้กับธรรมะ

ไม่เอาธรรมะไปผูกไว้ในหัวใจ

มันเอาแต่ด้ายไปผูกไปโยงไว้เท่านั้น

แบบนี้มันจะอยู่กันยืดไหมล่ะ ?

๔๓. ขอสมา

แต่งงานสมัยนี้...มันก็แต่งกันไปอย่างนั้นแหละ
คู่ที่คิดจะแต่งงานกันจริง ๆ มีไม่กี่คู่หรอก
ในสมัยปัจจุบันนี้ ไม่น่าจะเรียกแต่งงานหรอก
ต้องเรียกสมา เพราะส่วนมากมันไปอยู่กัน
แล้วเพิ่งจะมาแต่งกันทีหลัง ที่ถูกต้องแล้วพิธีแต่งงานนั้น
เป็นพิธีของหนุ่มสาว ที่ยังไม่ได้อยู่ด้วยกัน
แต่เดี๋ยวนี้มีมากเสียด้วย อยู่กินด้วยกันแล้ว แต่เพิ่งมาแต่ง
มาแต่งทำวิมานอะไรล่ะ อยู่กินกันแล้ว
มันก็ต้องไปสมาเท่านั้น
ไปขอสมาว่าผิดประเพณีไปแล้วก็เท่านั้น
ไม่ต้องมีงานแต่งก็ได้...

แก่แล้วต้องทำดีไว้ให้ลูก
ทำถูกไว้ให้หลาน
ไม่ทำสิ่งชั่วช้าสามานย์ให้ลูกหลานดูถูก

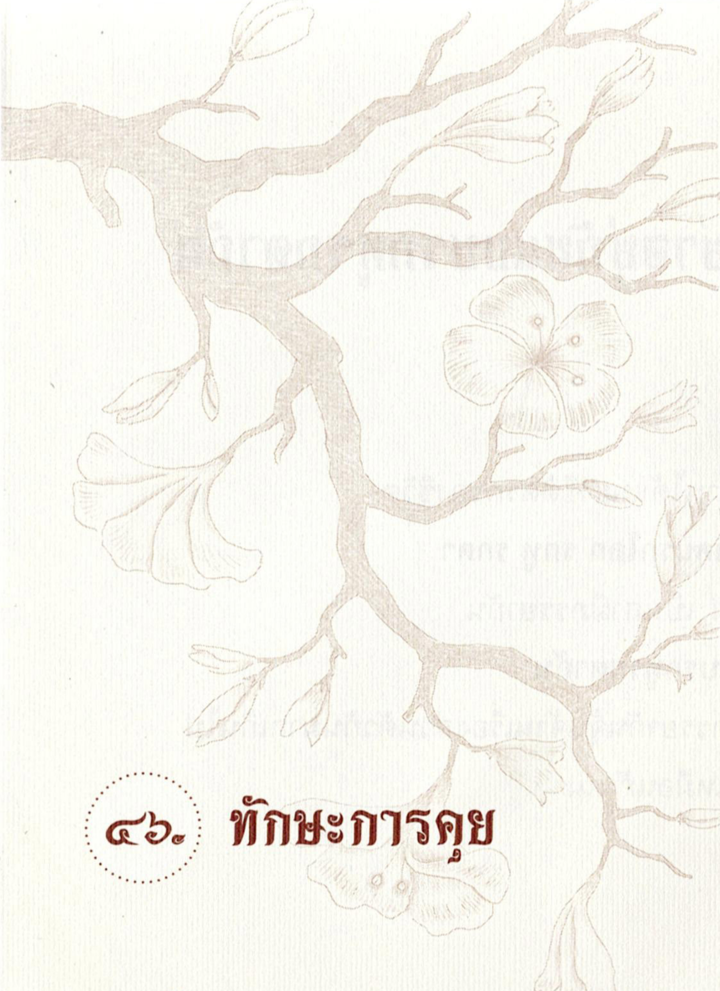
๔๔. หมูจะหามอย่าเอาคานไปสอด

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพระสงฆ์พุทธสาวกไว้ว่า...
ถ้าพระราชา มเหสี เขาอยู่กันในห้อง อย่าเพิ่งเข้าไปหา
จะไปบอกอะไรก็ไม่ควร หรือคนเขากำลังแต่งงานกันใหม่ ๆ
อย่าไปจุ้นจ้านกับเขา ถ้าไปจุ้นจ้านแล้ว
มันจะสร้างความรำคาญให้กับเขา
ท่านทั้งหลายเรื่องนี้สำคัญมาก ที่โบราณเขาเรียกว่า
ทะลึ่งกลางปล้อง แตกกลางปล้อง
เป็นคนสอดแทรก หรือมีอีกคำหนึ่ง ที่เขาเรียกว่า...
หมูเขาจะหามอย่าเอาคานเข้ามาสอด
โบราณท่านสั่งสอนไว้ว่า ตอนไหนอย่าไปหา
อะไรอย่าไปยุ่ง ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นตัวจุ้นวุ่นวายไปเลย
แล้วจะทำให้เขารู้สึกไม่พอใจ
ต่อไปเขาอาจจะไม่อยากคบกับเราก็เป็นได้...

๔๕. อย่าอยู่กันแบบรกหูรกตากัน

พระพุทธเจ้าท่านได้แนะวิธีตัดรกของชีวิต
ไม่ให้ชีวิตเป็นคนรกโลก รกหู รกตา
เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นสามีภรรยากัน
อย่าอยู่กันแบบรกหูรกตากัน
แม้แต่ว่าสามีภรรยากันจุ้นจ้านเรื่องส่วนตัวกันมากเกินไป
ก็อยู่กันไม่ได้เหมือนกันนะ...

๔๖. ทักษะการคุย

ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านไม่รู้จะคุยกันเรื่องอะไร
ก็คุยกันเรื่องควบคุมผัสสะบ้างก็ได้
ท่านอาจารย์พุทธทาส ฯ ท่านบอกว่า
“ที่ว่าทุกข์จะไม่โผล่ ถ้าเราไม่โง่เรื่องผัสสะ
ทุกข์จะไม่มี เพราะเราเข้าใจดี เรื่องผัสสะ
ทุกข์จะเกิดไม่ได้เลย เพราะเราไม่ได้ละเลยการควบคุมผัสสะ”

๔๗. สารทุกข์สุขดิบ

ท่านทั้งหลาย การถามสารทุกข์สุขดิบนั้น
บางคนก็ไปถามเกินไปนะ หรือบางทีไม่ถามเฉย ๆ
กลับไปวิพากษ์วิจารณ์เขาอีก
“ไม่เจอกันนานทำไมถึงซีดไปล่ะ?”
“หมู่นี้โทรมไปเชียว ?”
“ผอมไปเยอะเป็นอะไรไปหรือเปล่า ?”
คำถามหรือคำวิจารณ์แบบนี้ ฟังไม่ลื่นหูเอาเสียเลย
เพราะคำเหล่านี้ไม่ทำให้คนฟังปลื้มใจเลย
จะซีด จะโทรม จะเซียว อย่างไร ก็อย่าไปว่า
อย่าไปวิจารณ์เขา ที่จริงเรื่องส่วนตัวเขา
เขาเป็นอะไรต่ออะไรอย่าไปพูดให้เขาเสียใจไปอีก
ชวนคุยกันเรื่องทำอย่างไรไม่ให้ทุกข์เกิด
ทำอย่างไรไม่ให้ทุกข์โผล่จะดีกว่า...จริงไหมล่ะ !

๔๘. ผัสสะ

ผัสสะ คือการกระทบพบเห็น

- ตาได้เห็นรูป หรือเกิดการเห็นขึ้นแล้วมีการผัสสะขึ้น เราจะทำอย่างไรเราจะไม่โง่ ไม่ให้ทุกข์โผล่ ไม่เป็นชอบเป็นชังกับรูปที่เห็น เราจะทำอย่างไร?
- หูได้ยินเสียงไม่ให้มีทุกข์โผล่ ทุกข์เกิดกับเสียงที่ได้ยิน
- จมูกได้กลิ่นไม่ให้มีการทุกข์ใจเกิดขึ้น เมื่อมีกลิ่นมากระทบจมูก
- ปากลิ้มรสไม่ให้มีความทุกข์เกิดขึ้น เมื่อได้ลิ้มรสอาหารมาสัมผัสลิ้น

ทั้งหมดเหล่านี้ ชอบใจไม่ชอบใจ ก็ไม่เป็นทุกข์ทรมานใจ ตัวอย่างที่กล่าวมานี้แหละ เป็นสิ่งที่พวกเราน่าจะต้องมาพูดคุยมาปรึกษาหารือกัน

๔๙. ควบคุมผัสสะอยู่ไหม ?

สิ่งที่เราจะทักท้วง น่าจะทักทายกันเสมอ ๆ ก็คือ

“เป็นอย่างไรบ้าง ควบคุมผัสสะอยู่ไหม ?

พบเห็นอะไรที่ถูกใจแล้ววูบไปไหม”

ชวนคุยชวนสนทนากันเรื่องนี้แล้ว

ถ้าคุยเรื่องนี้แล้วจะหยุดจุ้นไหม ? หยุดเลยนะโยม !

แต่เป็นที่น่าเสียดาย เรามักไม่ค่อยสนทนากันเรื่องนี้

เราไม่คุยกันเรื่องนี้ ไปคุยกันเรื่องส่วนตัวของคนนั้น

ไปวิจารณ์เรื่องของคนนี้

ต่อไปก็ไปจุ้นวุ่นวายในเรื่องส่วนตัวของเขามากขึ้นเรื่อย ๆ

เขาถึงบอกว่า คนเรายิ่งมองข้างนอก มองออกไปก็มีแต่เรื่อง

ถ้ามองด้านในว่า เดี๋ยวนี้เรายังคุมผัสสะอยู่ไหม ?

กระทบพบเห็นอะไรที่มันวูบวาบไหม ? แล้วทำอย่างไรจะไม่วูบ

พระท่านบอกว่า เวลาเรากระทบพบเห็นอะไร

ให้มีสติยั้งใจตลอด เตือนตนเองอย่างฉลาดว่า

อย่าโง่ต่อผัสสะ ระวัง ๆ เดี๋ยวทุกข์จะโผล่...

๕๐. จุ้นกับตัวเอง

ญาติโยมทั้งหลาย เราเปลี่ยนมาจุ้นกับตัวเอง

คนที่มาจุ้นกับกิเลสของตัวเอง จนกิเลสมันรำคาญ

กระทั่งมันไม่อยากจะอยู่กับเราดีไหม

วันหนึ่ง ๆ นั่งจี้นั่งจุ้นกับมัน ทำแบบนี้เป็นประจำ

พยายามนั่งขู่ นั่งแหย่ นั่งยั่วกิเลสมันไปเรื่อย ๆ

จนกิเลสมันมึนหัว กูไม่อยู่กับมึงแล้ว

ญาติโยมทั้งหลาย พระพุทธเจ้าท่านอยู่ในวัง

ทรงเห็นคนมันจุ้นกันมาก ท่านเลยไปอยู่ป่าเสีย ๖ ปี

พระองค์ไปนั่งจุ้นกับใคร ? พระองค์ทรงจุ้นกับกิเลส

จนกิเลสมันทนไม่ไหว มันก็เลยออกไป มันไม่อยู่ด้วยแล้ว

๕๑. ทำดีให้ถูกดี

วันนี้แม้ธรรมชาติมันมาจุ้นจ้านกับเรา

แต่ธรรมชาติมันก็สงบนะ

มันมาเป็นคราว ๆ เป็นฤดูของมัน ถึงฤดูฝน ๆ มันก็ตก

แต่คนเราจุ้นทั้งปี จุ้นไม่มีฤดูกาล คนที่มันจุ้น

มันจะจุ้นจ้านได้ตลอดเวลา มันจะก่อกวนคนอื่นเขาเรื่อย

ญาติโยมทั้งหลาย ถ้าเราทำดีไม่ถึงดี ทำดีไม่ถูกดี ทำดีไม่พอดี

กลายเป็นดีซ่านไป มนุษย์ทุกคนเกิดมาอยากทำดีกันทุกคน

แต่ทำไม่ถึงดี ทำไม่ถูกดี ทำไม่พอดี ก็ทำให้แย่เหมือนกัน

๕๒. ของเสียดีกว่าท้องแตก

ความจุ้นจ้านนั้นมีได้ตลอดเวลา
บางทีพระสงฆ์องค์เจ้าจะฉันอาหาร
ญาติโยมก็จัดกันจุ้นจ้านวุ่นวายไปหมด
โยมบางคนถวายแล้วก็คอยจ้องมองดูว่า
พระจะฉันหรือไม่ฉันของตัวเอง
บางงานญาติโยมถวายจนตาลาย
ไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ จะให้ฉันให้หมด
เป็นพระจะให้ฉันจนท้องแตกไม่ได้
ต้องรู้จักฉันพอประมาณในการบริโภค
อย่าถือภาษิตชูชกที่ว่า... ท้องแตกดีกว่าของเสีย
เราต้องคิดว่า ของเสียดีกว่าท้องแตก...

๕๓. ความเสื่อมของมนุษย์

ท่านทั้งหลาย

อธรรมก็คือ ความที่มันไม่เป็นไปตามครรลองคลองธรรม

มันเป็นไปในทางที่ตรงกันข้ามกับความเจริญของมนุษย์

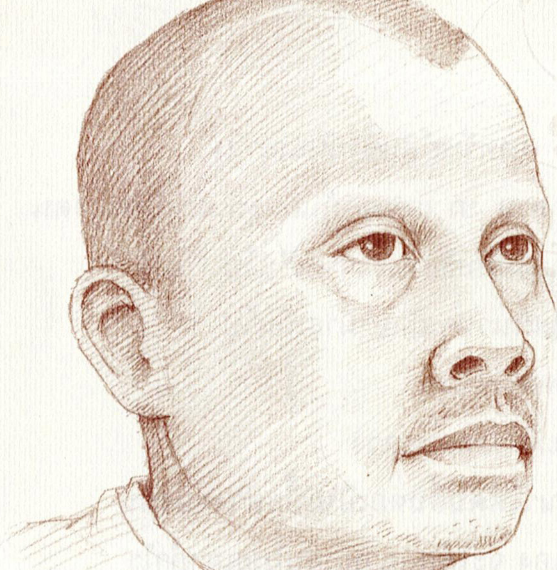
เช่น การฆ่ากัน ถือว่าไม่ใช่เป็นความเจริญของมนุษย์

การทะเลาะเบาะแว้งขัดแย้ง ให้ร้ายซึ่งกันและกัน

เป็นความเสื่อมของมนุษย์

ครอบครัวใดทะเลาะเบาะแว้ง

ขัดแย้งกันมาก ครอบครัวนั้นก็ไม่เจริญ...

โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า

ไม่โกรธดีกว่า จะได้ไม่บ้าไม่โง่

๕๔. คนงก

การยื้อแย่ง เอาทรัพย์สินซึ่งกันและกัน
ตะกละตะกลาม งก เอาของกันและกันมาเป็นของตน
หรือแม้ตนเองมีสิทธิแต่เอามากเกินไป ก็ไม่ดี
เวลานี้เราจะเห็นว่าคนที่เอามากเกินไป
อยู่ในสภาพของคนงก
แล้วก็มักจะมีการหลอกลวง
มีการโฆษณาให้คนอื่นตกเป็นเบี้ยล่างของมัน
เพื่อตัวมันเอง จะได้ฉกฉวยกอบโกยเอากำไร

๕๕. สร้างบรรยากาศ

เป็นมนุษย์มันต้องมีการให้ได้เงินมาอย่างถูกต้องสุจริต
ไม่มีการคิดขโมย คิดเอาเปรียบ หรือคิดมอมเมา
ฉะนั้นเราอย่าให้เสียทรัพย์ เพราะเผลอเรอให้คนขโมยได้
คนเราบางคนเขาก็ชอบสร้างบรรยากาศให้คนเป็นขโมย

ใส่ทองมาก ๆ แบบนี้
เป็นการสร้างบรรยากาศให้คนเป็นขโมย
สร้างให้คนเป็นโจร
คนพวกนี้เป็นพวกไม่นึกถึงคนอื่นบ้างเลย !

๕๖. ศิลปะเหรอ ?

เมื่อมนุษย์ไม่มีธรรมะพัฒนาคุณธรรม
ความเสื่อมมากที่สุดก็คือ ความเสื่อมทางเพศ...
เวลานี้ความเสื่อมทางเพศมันสูงมากสำหรับมนุษย์
คือมีการประดิดประดอยความคิด
หรือสรรค์สร้างวิธีการที่ให้ตัวเองตกเป็นทาสอารมณ์ทางเพศ
ปล่อยให้อารมณ์ทางเพศครอบงำเกินไป
ถึงแม้ว่าไม่ได้ร่วมเพศ มันก็ไปทำอะไร ๆ
อย่างน่าสมเพชเกี่ยวกับเรื่องเพศนี่มากมาย
เราจะเห็นว่ามีการเต้นระบำเปลือยกายของผู้หญิง
ทำอะไรได้น่าเกลียดมาก
จนชาวบ้านคนแก่คนเฒ่าทนดูไม่ได้
และยังหน้าด้านบอกว่ามันเป็นศิลปะ
การให้ผู้หญิงมาแก้ผ้าให้ดูเป็นศิลปะเหรอ ?

๕๗. เสื่อมเพราะเรื่องทางเพศ

ปัจจุบันนี้ความเสื่อมของมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องทางเพศนี้
ค่อนข้างจะสูงสุด โดยเฉพาะที่น่าตกใจที่สุด
ก็เห็นจะเป็นเรื่องเด็กที่พ่อแม่หย่าร้างกัน
และสาเหตุหย่าร้างก็ไม่ใช่เรื่องเศรษฐกิจอะไรนักหรอก
แต่กลายเป็นอารมณ์ทางเพศ
ที่ความเสื่อมเข้าครอบงำมนุษย์ในยุคนี้
จะเห็นว่าสามีภรรยาหลายคู่แยกทางกัน
เพราะสาเหตุเกี่ยวกับอารมณ์ทางเพศ ผัวเมียต้องแยกทางกัน
เพราะความรู้สึกทางเพศที่ตัวเองถึงจุดเสื่อม ทิ้งครอบครัว
ทิ้งความรับผิดชอบ ไปหลงระเริงทางเพศอย่างชนิดที่เรียกว่า
ไม่มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว ต่ออนาคตของเด็กเลย

๕๘. เราแต่งงานกันเพื่อ

ใครที่แต่งงานแต่งการแล้ว ลองคิดดูให้ดี
อย่าเอาเรื่องเพศเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่
เราแต่งงานกันเพื่อจะแก้ไขปัญหาส่วนตัวที่คิดไม่ตก
อาจจะมีคู่ครองช่วยแก้ไข ช่วยคิด
ไม่ใช่มาจมมิดอยู่กับเรื่องอารมณ์ทางเพศ
แล้วก็สร้างปัญหาให้ครอบครัวยุ่งยากมากมาย
จนเด็กมีปัญหาเยอะแยะไปหมด

๕๙. มันแสนทุเรศ

เด็กที่มีปัญหาในโรงเรียน สร้างความปวดหัวให้กับครูอาจารย์
มากที่สุด และมันก็ส่งผลถึงความเสื่อมทางการศึกษา
เมื่อเด็กอยู่ในการพะว้าพะวง ไม่รู้จะอยู่กับแม่หรืออยู่กับพ่อ
อยู่กับพ่อก็เจอแม่เลี้ยง อยู่กับแม่ก็เจอพ่อเลี้ยง
แล้วก็ไปเจอพ่อเลี้ยงที่อารมณ์ทางเพศตกค้าง
มันก็ข่มขืนลูกเลี้ยงอีก อาตมาว่า มันแสนทุเรศ
ไปอยู่กับพ่อเลี้ยงพ่อเลี้ยงข่มขืน กลับไปอยู่กับพ่อ
พ่อกลับข่มขืนต่อเสียอีก นี่มันอะไรกัน
เด็กตัวเล็ก ๆ ต้องติดโรค ติดเชื้อสารพัด
เพราะความเสื่อมของมนุษย์ในเรื่องเพศ
มันมีอะไรเป็นผลพ่วงติดตามมาเป็นสายมาเป็นลูกโซ่

๖๐. มิคสัญญี

เวลานี้จิตใจของคนเรามันเสื่อมลงไปมาก

อยากจะเรียกว่ามันเสื่อมเกือบถึงจุดสุด ๆ

จะเป็นมิคสัญญีหรือเปล่า เวลานี้ฆ่ากันเกือบจะเป็นมิคสัญญี

ลักขโมยกัน จี้ปล้นกัน ฉกเงิน ฉกทองโกงกัน

รุกล้ำที่สาธารณะที่หลวง จนเดี๋ยวนี้รัฐต้องวิงวอนประชาชน

ว่าอย่ารุกล้ำ เดี๋ยวนี้รุกล้ำหมด

แม้กระทั่งที่วัดที่วาก็ถูกรุกล้ำ ถูกยึดเอาไปครองมากมาย...

๖๑. จุดเสื่อมหนัก

ความเสื่อมทั้งหลายโดยเฉพาะความเสื่อมทางเพศ
เป็นเรื่องที่รู้สึกว่าจะอันตราย โรคร้ายมันถึงได้ระบาด
คล้าย ๆ กับจะมาสมน้ำหน้ามนุษย์เสียทีหนึ่ง
เพราะมันเสื่อมทางเพศนี้อย่างหนัก
ให้มันเป็นโรคเอดส์ตายเสียบ้าง
ให้มันเป็นโรคชนิดที่เกี่ยวกับโรคทางเพศ
เมื่อก่อนโรคประเภทนี้มันไม่มี
แสดงว่ามันเพิ่งจะมาถึงจุดเสื่อมหนักในยุคนี้นั่นเอง

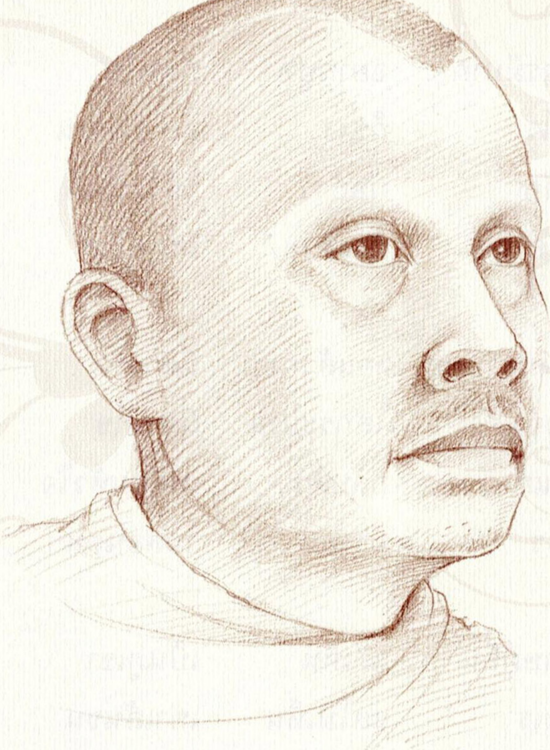

๖๒. อยาก

ตอนอยาก...เป็นทุกข์
ได้สมอยาก...แล้วเป็นสุข
พอสมอยากสักพัก...ก็เฉย ๆ
จากเฉย ๆ แล้วก็เซ็งในที่สุด
พอถึงจุด...ก็อยากใหม่...ทุกข์ใหม่
เป็นอย่างนี้เรื่อยไป...ไม่มีที่สิ้นสุด

๖๓. ชอบช่วย

คนที่มีปรกติชอบช่วย
ช่วยบ่อย ๆ ก็เกิดความเชี่ยวชาญ
ไม่นานอนาคตก็จะโชติช่วง
ใครเขาเห็นจะได้พาไปชุบเลี้ยง
เข้าไปที่ไหนเขาจะได้ไม่เฉดหัวออก
อนาคตจะได้ไม่ต้องชอกช้ำ
ได้มีโอกาสชุ่มชื้นและโชติช่วงชัชวาลย์

กินข้าวเขาแล้วมาขี้
ทำความดีคุ้มค่าเขาแล้วหรือยัง

๖๔. ลิ้นคมลมปาก

ใครมีปาก อยากปูด ก็พูดไป
เรื่องอะไร ก็ช่าง อย่าฟังขาน
อย่าว่าต่อ ก่อก้าว ให้ร้าวราน
ความรำคาญ ก็จะหาย สบายใจฯ

ปิ้งปลาหมอ งอแล้วกลับ นี่คำขาน
เจ็บแล้วจำ ใส่กระบาล นี่ขานไข
ผิดแล้วแก้ กลับตัว เปลี่ยนหัวใจ
จะหาใคร มาวอน ไม่สอนตนฯ

โทษผู้อื่น แลเห็น เป็นภูเขา
โทษของเรา แลไม่เห็น เท่าเส้นขน
ตดคนอื่น เหม็นเบื่อ เราเหลือทน
ตดของตน ถึงเหม็น ไม่เป็นไรฯ

๖๕. อยากกันไปเรื่อย

จะทำอะไรให้ใคร่ครวญเสียก่อน
อย่าทำอะไรตามอยากกันไปเรื่อย
ถ้าขืนทำตามโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ
ชีวิตก็วนเวียนอยู่ในวัฏจักรแห่งทุกข์ไม่จบสิ้น...
อย่าอยากกันมากนักเลย !

๖๖. เสียงกิเลส

ทรัพย์สมบัติในบ้านที่เราว่า เป็นของเรา
มันเคยพูดกับเราว่า ฉันเป็นของคุณบ้างไหม
มีแต่เสียงกิเลสของเราสั่งเอาว่า...
นั่นของกู นี่ของกู

๖๗. เลวจนหมาไม่อยากกิน

ถ้าเราเอาเหล้ากับขี้ไปตั้งไว้ให้หมามันกิน

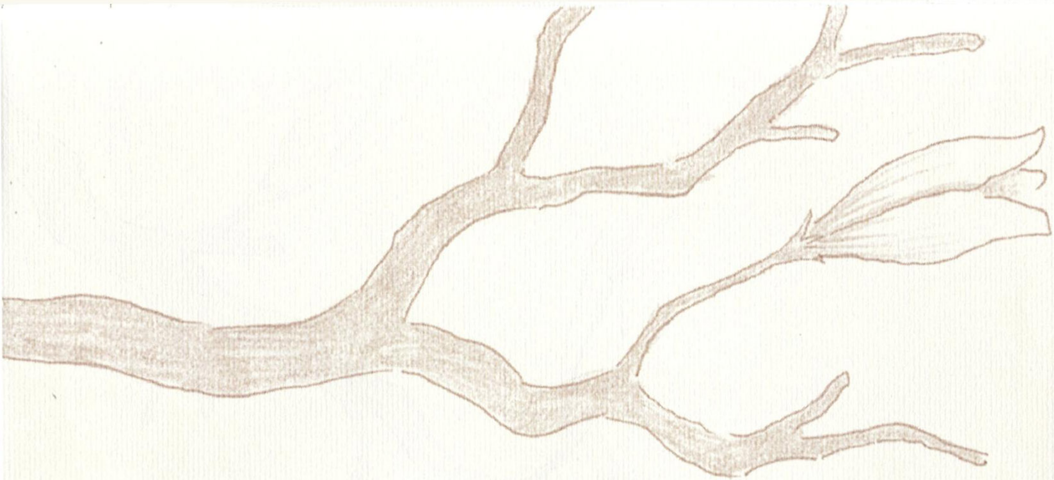
หมามันเลือกกินขี้

เพราะยังมีกากวิตามินหลงอยู่บ้าง

เหล้ามันเลวจนหมาทุกชาติไม่อยากกิน

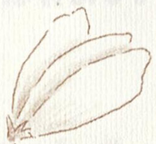
แต่แล้วคนเราเก็บเหล้ามากิน (ใครเลวกว่ากัน)

ฟังแล้วอย่าย้อนพระ...จะเป็นบาป

๖๘. ดื้อรั้นต่อตัณหา

ถ้าท่านทำตามตัณหา
ชีวิตจะมีแต่ปัญหาให้วุ่นวาย
ถ้าท่านดื้อรั้นต่อตัณหา
เชื่อฟังพระพุทธเจ้าสักนิด
ชีวิตก็เบิกบานสำราญสุข

๖๙. สุขได้ด้วยใจ

อันบ้านเรือน ใหญ่โต รโหฐาน
มีเสาทาน หลายต้น จึงทนไหว
เกิดเป็นคน อยู่เดียว ก็เปลี่ยวใจ
ต้องอาศัย พวกพ้อง พี่น้องนา ฯ

จะหาใคร เหมาะใจ ที่ไหนเล่า
ตัวของเรา ยังไม่ เหมาะใจหนา
อนิจจัง ทุกข์ขัง อนัตตา
รู้ล่วงหน้า เสียก่อน ไม่ร้อนใจ ฯ

ทุกข์สุข อยู่ที่ใจ มิใช่หรือ
ถ้าใจถือ ก็เป็นทุกข์ ไม่สุขใส
ถ้าไม่ถือ ก็เป็นสุข ไม่ทุกข์ใจ
เราอยากได้ ความทุกข์ หรือสุขนา ฯ

๗๐. การอ่อนน้อมถ่อมตน
ช่วยลดความยโสโอหัง

๗๑. คนเราพากันเป็นทุกข์เป็นร้อน
ก็เพราะ...ไปหลงเหยื่อที่สังคมล่อเอาไว้

๗๒. จงรักษาความถูกต้อง
มากกว่าความถูกใจ
เดี๋ยวนี้คนมันจัญไร
รักษาความถูกใจ
มากกว่าความถูกต้อง

๗๓. การคิดดีเป็นมิตร
การคิดชั่ว เป็นศัตรูอันร้ายกาจ

๗๔. ทำบุญทำกุศลแต่ละครั้ง
ต้องตั้งใจเพื่อซักฟอกจิตใจให้สะอาด

๗๕. แมวจ้องดูหนูอยู่
หนูก็ไม่กล้าออกมา
ความอยากถ้าเราจ้องมองดูมัน
มันก็ไม่กล้ารบกวน

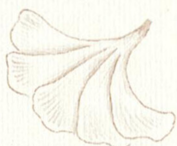
๗๖. ถ้าพระองค์ใดคิดแก้ปัญหาสังคม
พระองค์นั้นจะไม่แก้ผ้าถุงสีกา

๗๗. คิดทำลายผู้อื่นเท่าไร่
ตัวเองก็ถูกทำลายเท่านั้น

๗๘. อย่าเห็นแก่ตัว
อย่ากลัวเสียเปรียบ
แล้วจะเข้ากับเพื่อนฝูงได้ดี

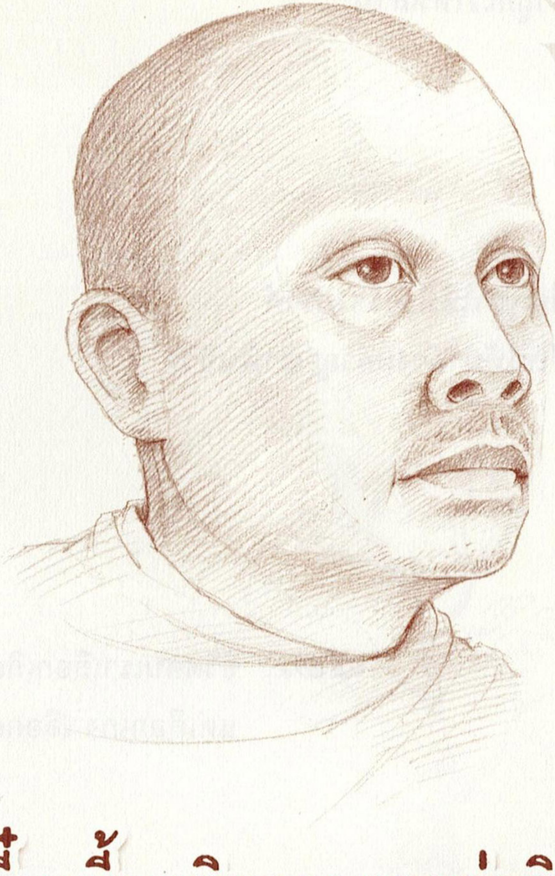

๗๙. ความเห็นแก่ตัว น่ากลัวที่สุด
ทั้ง ๆ ที่จริงตัวไม่มี แต่ก็ยังเห็นแก่ตัว

๘๐. ใช้พระเดช ด้วยความเมตตา
ใช้พระคุณ ด้วยปัญญา

เดี๋ยวนี้คนติดคุกมากกว่าติดวัด
วัดกำลังจะร้าง ตารางกำลังจะเจริญ

๘๑. แก่แล้วต้องทำดีไว้ให้ลูก
ทำถูกไว้ให้หลาน

๘๒. มือ เขาให้มาสร้างสรรค์
มิใช่ให้มาล้างผลาญ ฆ่าฟันชีวิต

๘๓. ชีวิตคนเราเลือกเกิดไม่ได้
แต่เลือกเก่ง เลือกกล้าได้

๘๔. คนเราต้องฉิบหายวายวอด
ก็เพราะติดศักดิ์ศรีแห่งตัวกู

๘๕. ถ้าชวนไปทำชั่ว
ขออยู่เปล่า ๆ ดีกว่า

๘๖. ยอมลำบากเมื่อหนุ่ม
ดีกว่ากลุ้มเมื่อแก่

๘๗. ยามจนยามมี

ยามมั่งมี มันก็มี มีเหลือล้น
แล้วกลับจน มันก็จน ทนหนักหนา
อนิจจัง ดังนี้ ไม่ดีนา
ต้องขอลา อนิจจัง ดังนี้แล ฯ

ยามยากจน มันก็จน จนเต็มที่
แล้วกลับมี มันก็มี ดีหนักหนา
อนิจจัง ดังนี้ ดีนักนา
ไม่ขอลา อนิจจัง ดังนี้เลย ฯ

ไม่รู้ไม่ชี้ ดีนัก รู้จักใช้
นึกอะไร แล้วทิ้ง นั่งนิ่งเฉย
ไม่ต่อเรื่อง เครื่องทุกข์ สุขเสบย
ใครไม่เคย ลองดู จะรู้ดี ฯ

๘๘. คนเราถ้าไม่ลำบาก ไม่ต่อสู้
สถานภาพของความเป็นมนุษย์ก็ย่อมต่ำลง

๘๙. ร้อนใจ ไปนรก
ดีใจ ไปสวรรค์
เย็นใจ ไปนิพพาน

๙๐. คนเราเดี๋ยวนี้ ทำอะไรเก่งหมด
แต่ทำใจให้ดี ให้ถูกทาง
ทำกันไม่ค่อยจะได้
โดยเฉพาะคนสมัยนี้ในยุคไฮเทค
จะทำอะไรมักจะทำให้พอใจ
แต่ไม่ค่อยทำใจให้พอ
อาตมาจึงขอให้ท่านทั้งหลายทำใจให้พอ..
แล้วก็ตะโกนหรือตวาดกิเลสว่า...
“กู...ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นทุกข์เว้ย !”

มหากุศลอันเกิดจากการสร้างหนังสือธรรมะ

๑. บาปกรรมแต่ปางก่อนจะผ่อนหนักให้เป็นเบา
ด้วยความอดทน ยอมรับความจริงของชีวิตตน

๒. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้นเล่าจะป้องกันภัย
ด้วยการตั้งสัจจะบารมีทำความดีอย่างเต็มกำลัง

๓. โรคร้ายภัยพิบัติสารพัดศัตรูไม่รู้เห็น ไม่พ้องพาน
ด้วยปัญญาและเมตตาที่บำเพ็ญบารมีทุกเช้าค่ำ

๔. เจ้ากรรมและนายเวรจะอโหสิกรรมให้
ด้วยการอุทิศและขออโหสิกรรมแก่กันและกัน

๕. ภูติผีปีศาจและสัตว์ร้ายไม่อาจจะกรายกล้ำ
ด้วยการไม่มีจิตคิดร้ายพยาบาทอาฆาตจองเวร

๖. กุศลผลกรรมจะตามปกป้องพลัน
ด้วยการหมั่นทำบุญ-ทำทานสร้างบารมีเป็นนิจสิน

๗. ครอบครัวและญาติพี่น้องจะสุขสันต์กันทั่วหน้า
ด้วยการหมั่นสร้างบารมี มีเมตตาธรรมอย่างทั่วถึงไม่มีประมาณ

๘. จะเดินทางไกลไปในทุกที่ไม่มีดมน มีแต่คนรัก
ด้วยการเจริญปัญญาบารมีและสัจจะบารมี

๙. มหากุศลจะดลไปทุกชาติสะอาดทั่วสากล
ด้วยการเจริญอธิษฐานบารมีและสัจจะบารมี

๑๐. ขึ้นชื่อว่ากรรมชั่วแล้วจะไกลลับ หากต้องกลับมาเกิดใหม่
ด้วยการเจริญศีลบารมี ศรัทธาบารมี และยึดมั่นในพระรัตนตรัย

ปณิธานของธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

สำนักพิมพ์ธรรมสภาก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ มีปณิธานในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาตามเจตนารมณ์ของท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี (นายบันลือ สุขธรรม ป.ธ.๘) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้ก่อสร้างธรรมสภา อันเป็นธรรมสภา แห่งแรกของประเทศไทย สมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจาก สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ ทรงปิดทองลูกนิมิตเอก ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

สืบเนื่องตามกาลเวลา ในยุคก่อนปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ หนังสือธรรมะที่ได้จัดพิมพ์จำหน่ายในท้องตลาด ส่วนมากมีเนื้อหาสาระและมีคุณค่าเป็นอย่างมาก แต่ไม่มีผู้คนสนใจเท่าที่ควร เป็นเพราะรูปเล่มส่วนใหญ่ไม่มีความสวยงาม ไม่มีคุณสมบัติที่จะดึงดูดประชาชนให้สนใจหนังสือธรรมะ ทำให้ในอดีตหนังสือธรรมะไม่ได้รับความนิยมเป็นที่แพร่หลาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ได้ตั้งปณิธานภายใน ๑๐ ปี จะต้องเปลี่ยนวัฒนธรรมการเผยแพร่หนังสือธรรมะให้มีรูปแบบสวยงาม น่าจับต้อง เป็นที่สนใจของประชาชน และจะทำให้หนังสือธรรมะขึ้นชั้นโชว์ตามร้านหนังสือชั้นนำ ติดอันดับ Best Seller เหมือนหนังสือชนิดอื่นทั่ว ๆ ไปที่วางจำหน่ายอยู่ จึงได้พัฒนารูปแบบปกและรูปเล่มให้มีความน่าสนใจอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาถึง ๑๐ ปี และตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นต้นไป ทำให้ประชาชนเปลี่ยนวัฒนธรรมการอ่านมาสนใจหนังสือธรรมะเพิ่มมากขึ้น ธรรมสภามีความภูมิใจที่ได้นำเสนอและพัฒนาการอ่านหนังสือธรรมะของประชาชน ดังที่ท่านจะเห็นได้ในปัจจุบัน

ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานให้หนังสือธรรมะเป็นหนังสือที่มีคุณภาพดี และราคาถูก จะพัฒนาหนังสือและสื่อธรรมะให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า **"หนังสือธรรมะ ทั้งสวยทั้งดี มีคุณภาพ และราคาเหมาะสม"**

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นต้นไป เป้าหมายของสำนักพิมพ์ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม คือการเผยแพร่ธรรมะที่ส่งเสริมให้ประชาชน ลด ละ เลิก อบายมุข และสิ่งเสพติดทั้งหลาย เพื่อการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามและการนำมาซึ่งความสุขของมนุษยชาติ

ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๐ ประชาชนชาวไทยจักมีอิสระปราศจากความงมงาย ปราศจากสิ่งเหลวไหล และจะส่งเสริมให้อบายมุขหมดไปจากประเทศไทย ซึ่งอาจจะเป็นไปไม่ได้ แต่ขอให้ลดลง ๆ เรื่อย ๆ รวมถึงการสนับสนุนให้ประชาชนมีศีลธรรม มีวัฒนธรรมของชาวพุทธ และมีความปีติในการปฏิบัติธรรม เพื่อความสุขของชีวิต และเพื่อความสุขของสังคมโดยทั่วกัน

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบกับความสงบสุข

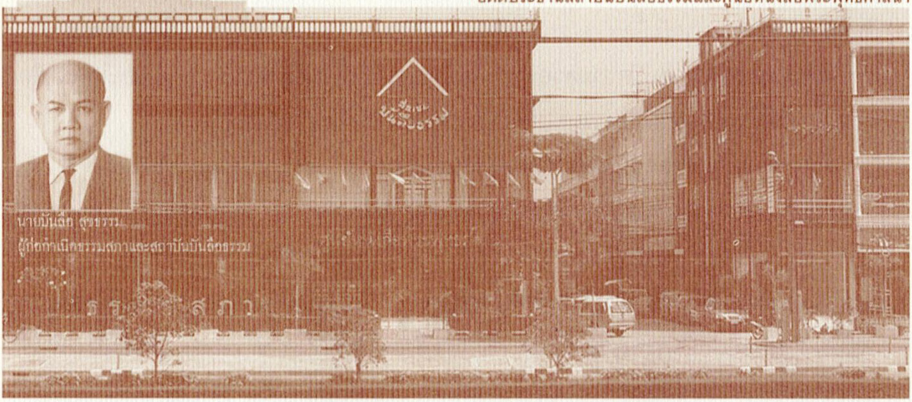
ธรรมสภากับการเผยแพร่ธรรมะของ

ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา

พระพรหมมังคลาจารย์
หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ
อดีตประธานสถาบันบันลือธรรมและศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา

ธรรมสภา ก่อกำเนิดโดย นายบันลือ สุขธรรม อดีตพระสุธรรมเมธี (ป.ธ.๘) เจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ณ วัดธรรมาธิปไตยอ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ดำเนินการเผยแพร่ธรรมะและขยายการเผยแพร่ธรรมโดย ทายาทผู้ให้กำเนิดธรรมสภา ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ โดยมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ ถ.บรมราชชนนี ๑๑๙ กทม. ๑๐๑๗๐ และได้ขยายการเผยแพร่ โดยก่อสร้าง**ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา** เพิ่มมากยิ่งขึ้น **ธรรมสภาได้สร้าง และถวายแก่วัด - สำนักปฏิบัติธรรมดังนี้.....**

๑. ธรรมสภา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ถ.บรมราชชนนี ๑๑๙ กทม. โทร. ๐๒-๔๔๑-๑๕๓๕,๐๘๔-๙๒๕๕๙๓๔

พระเดชพระคุณพระครูปลัด สุวัฒนพรหมคุณ
รองเจ้าอาวาสวัดญาณเวศกวัน
แสดงธรรมในพิธีเปิดศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ไตรลักษณ์

๒. ไตรลักษณ์ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ริมกำแพงวัดญาณเวศกวัน จ.นครปฐม โทร.๐๒-๔๘๒-๗๓๕๘

พระอาจารย์ไพศาล วิสาโล
แสดงธรรมในวันเปิดศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ไตรปิฎก

๓. ไตรปิฎก ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนากลางเมือง ถนนอรุณอัมรินทร์ กทม. โทร. ๐๒-๘๘๖-๐๘๘๐

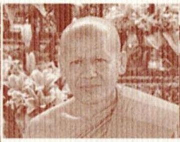

พระครูสุวรรณชินวัฒน์ เจ้าอาวาสฯ
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา อนัตตา

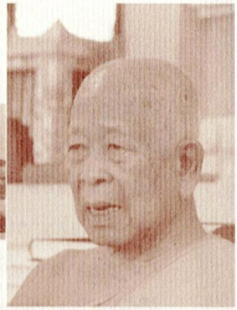
๔. อนัตตา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนาวัดไผ่โรงวัว จ.สุพรรณบุรี โทร. ๐๘๙-๑๑๐-๑๖๔๕

ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร จ.สิงห์บุรี

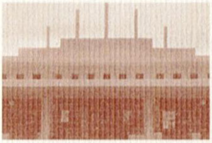

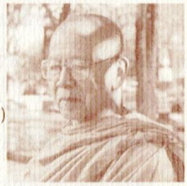
พระราชกิตติเมธี พระเดชพระคุณท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์

๕. อริยสัจจ์ ประธานศูนย์หนังสือ วัดพระนอนจักรสีห์ เมตตาเป็นประธานในพิธีเปิดศูนย์หนังสือ อริยสัจจ์ ในวันที่ ๕ ก.ย.๕๓

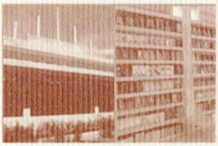

พระราชธรรมนิเทศ • พระอาจารย์พยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสฯ
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ตถตา

๖. ตถตา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี โทร ๐๒ - ๙๒๑ - ๕๖๐๒-๔

พระเดชพระคุณพระภาวนาโพธิคุณ (ท่านอาจารย์โพธิ์ สวนโมกขพลาราม)
เมตตามาแสดงธรรม ณ. สวนมุทิตาธรรมมาราม โทร. ๐๒-๔๘๒-๑๑๙๖

๗. ธัมมสภาว ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา สวนมุทิตาธรรมาราม ติดกับพุทธมณฑล

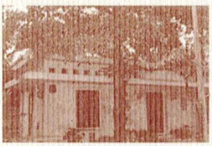

พระปัญญานันทมุนี เจ้าอาวาสฯ
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ปัญญานันทะ

๘. ปัญญานันทะ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดปัญญานันทาราม จ.ปทุมธานี โทร. ๐๒ - ๙๐๔ - ๖๑๐๑

พระอาจารย์ดุษฎี เมธังกุโร เจ้าอาวาสฯ
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา อตัมมยตา

๙. อตัมมยตา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดทุ่งไผ่ จ.ชุมพร โทร. ๐๘๑ - ๘๓๙ - ๐๓๓๕

พระเดชพระคุณพระครูสุคันธศีล เจ้าอาวาสฯ
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา พุทธธรรม

๑๐. พุทธธรรม ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดอุโมงค์ (สวนพุทธธรรม) จ. เชียงใหม่ โทร. ๐๘๙ - ๗๕๗ - ๒๗๘๖

พระครูสิริสุตวิมล เจ้าอาวาสวัดมงคลโกวิทาราม
ประธานศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา มงคลธรรม

๑๑. มงคลธรรม ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา วัดมงคลโกวิทาราม จ.อุบลราชธานี โทร. ๐๘๑ - ๔๓๑ - ๙๕๘๓

สถาบันบันลือธรรม เป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้น เพื่อสืบทอดและเผยแพร่พระพุทธศาสนา สานต่อเจตนารมณ์**หลวงพ่อพุทธทาสภิกขุ** สวนโมกขพลาราม **หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ** องค์ประธานสถาบันบันลือธรรม และ **ท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี** ป.ธ. ๘ (นายบันลือ สุขธรรม) ผู้ให้กำเนิดธรรมสภา สถาบันบันลือธรรม และ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา

กิจกรรมของสถาบันบันลือธรรม ● สื่อสารข้อมูลได้ที่ www.facebook.com/thammasapa

๑. โครงการ **พบพระ พบธรรม** พระเถระแสดงธรรม ณ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ทุกวันเสาร์ เวลา ๑๕.๐๐-๑๗.๐๐ น. สอบถามองค์บรรยายธรรมที่ ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘

๒. โครงการ **อยู่กันด้วยความรัก** จัดกิจกรรมเพื่อสาธารณกุศล ช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติและช่วยเหลือชุมชนในถิ่นทุรกันดาร จัดกิจกรรมวันเด็กแห่งชาติทุกปี

๓. ธรรมสถาน **"สวนมุทิตาธรรมาราม"** อบรมการเรียนรู้ชีวิตตามธรรมใน ๑ วัน ทุกวันพุธต้นเดือน เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น. ติดต่อเข้าร่วมกิจกรรมที่ โทร. ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘

๔. กองทุน **"คลังธรรมทาน"** บริจาคหนังสือเป็นสาธารณกุศล เพื่อประโยชน์แก่สาธารณชน โดยแจ้งความจำนงเป็น**จดหมายขอรับบริจาค**ได้ที่ธรรมสภา โทร. ๐๘๘-๒๗๗๑๑๕๗

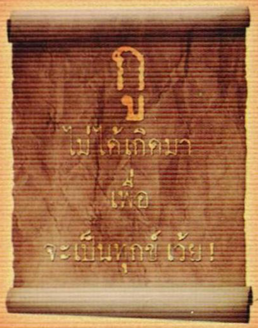
๕. **หอสมุดธรรมสมาธิ** ห้องสมุดธรรมะและนั่งสมาธิภาวนา พร้อมกับฟังธรรมะในสวนใต้ร่มเงาไม้ตามธรรมชาติ สถานที่รื่นรมย์ ติดกับพุทธมณฑล เปิดบริการ ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐-๑๕.๐๐ น. สอบถามข้อมูล โทร ๐๒-๔๘๒-๑๑๙๖

๖. **เรือนทาน วันพระ** ขอเชิญรับประทานอาหารฟรี ตั้งแต่เวลา ๐๗.๐๐-๑๓.๐๐ น. ทุกวันพระ ณ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ถ. บรมราชชนนี ๑๑๙ กทม. ๑๐๑๗๐ โทร ๐๘๑-๗๓๕-๑๗๖๖

๗. **โครงการสร้างศูนย์เผยแพร่หนังสือและสื่อธรรมะทางพระพุทธศาสนาเพื่อถวายวัด** สถาบันบันลือธรรม มีปณิธานที่จักจัดสร้าง**ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา**ทั่วประเทศ เพื่อการเผยแพร่ธรรมะแก่ประชาชนอย่างแพร่หลาย และเพื่อความมั่นคงยั่งยืนของพระพุทธศาสนา

การพิมพ์หนังสือธรรมเป็นอนุสรณ์ นอกจากเป็นการจัดทำสิ่งซึ่งมีประโยชน์ ที่คงอยู่ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญธรรมทานที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้ ชื่อว่าได้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์ที่แท้จริงแก่ประชาชน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์หนังสือธรรมะที่ดีมีคุณภาพ เพื่อมอบเป็นที่ระลึกในทุกโอกาสของงานประเพณี อันเป็นการใช้จ่ายเงินอย่างมีคุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด โปรดติดต่อที่...ธรรมสภา เลขที่ ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐ **โทรศัพท์. ๐๒-๘๘๘-๗๙๔๐, ๐๘๙-๒๑๐-๕๑๓๓ โทรสาร. ๐๒-๔๔๑-๑๔๖๔ www.thammasapa.com**

เมื่อมีปัญหาคลี่คลายอย่างไรก็ไม่หายสักที
ลองอีกที...เอามือลูบอกแล้วตวาดไปว่า...

"กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์เว้ย"

แล้วก็ภาวนาเรื่องความไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า
จากความไม่มี...มาสู่ความมี
และจากความมี...ก็ไปสู่ความไม่มี
ท่องให้ขึ้นใจก็จะรู้สึกสงบลงไปเอง...

ขุมทรัพย์ ธรรมะ จากพระพยอม กัลยาโณ ๒ กู...ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นทุกข์ !

ธรรมสภา
ISBN : 978-616-03-0482-0
9 786160 304820
สื่อสารข้อมูลที่.....
www.facebook.com/thammasapa
ขอกราบขอบพระคุณแด่ทุกท่านที่สนับสนุน และสมทบการจัดพิมพ์หนังสือธรรมะเล่มนี้
โปรดช่วยอุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์เพื่อการเผยแผ่ธรรมะ ราคาจำนวนเล่มละ ๕๐ บาท